

DE BIDSTOND IN JERUZALEM

Uitgesproken 14 oktober 1973

na het uitbreken van de Yom-Kippur-oorlog

**DE HEILIGE GELOOFSIJVER VAN PAULUS
DE VERLOSSING VAN HET VOLK VAN ISRAËL**

DRIE PREKEN

Na het uitbreken van de Yom-Kippur-oorlog, 1973

door

ds. G. A. Zijderveld

predikant van de Gereformeerde Gemeente
te

Middelburg

STICHTING DE GIHONBRON
MIDDELBURG
2011

1. DE BIDSTOND IN JERUZALEM

Psalm 68: 1

Schriftlezing: 2 Kronieken 20: 1-8

Psalm 79 : 2, 4

Psalm 74 : 18, 21

Psalm 77 : 11

Indien over ons enig kwaad komt, het zwaard des oordeels of pest of honger, wij zullen voor dit huis en voor Uw aangezicht staan, dewijl Uw Naam in dit huis is; en wij zullen uit onze benauwdheid tot U roepen en Gij zult verhoren en verlossen.

2 Kronieken 20 : 9

Strijd! Er is strijd in de wereld. Het menselijk leven is vol van strijd. Wat moeten wij doen als er in ons leven strijd komt? Bidden tot God en strijden in de Naam des Heeren.

- Waarvoor moeten wij strijden? Niet voor eigen eer en roem, maar om met God verzoend te worden. Wij moeten strijden om in te gaan door de enge poort. Wij moeten bidden om genade te vinden voor ons hart.

- Hóé moeten wij strijden? Wij moeten biddend strijden. Het volk van Israël had van de Heere een bevel ontvangen hoe het moest strijden als er benauwdheid kwam. De Heere had hen gezegd, dat ze twee zilveren trompetten moesten maken. Deze trompetten moesten door de priesters des Heeren geblazen worden in tijden van oorlog. Wanneer er benauwdheid kwam voor het volk, als er strijd was in het land, moesten de priesters die zilveren trompetten nemen en daarop blazen. Aan dit trompetgeluid had de Heere een belofte verbonden: wanneer dit bazuingeklink in de oren des Heeren zou klinken, dan zou God horen en verlossing en de overwinning schenken.

Wat moeten wij gebruiken in de strijd van het leven? De zilveren trompetten. De priesters moeten trompetten en bidden om de bekering van zondaren. Wij moeten bidden tot God om verlossing en om vrede voor ons hart.

Wij kunnen spreken over de strijd in de wereld, over de strijd om het bestaan en allerlei verschillende soorten van strijd. Maar het voornaamste is, dat wij de goede strijd des geloofs strijden, om te beleven dat de Heere ons genade schenkt.

Er wordt veel gesproken over strijd. Weten wij reeds dat wij in oorlog zijn met God? Deze strijd moeten wij beëindigen. Het vredesvoorstel dat God ons doet moeten wij aanvaarden. Wat is de inhoud van dit vredesvoorstel? De Heere zegt: *Buig u neder voor Mij! Belijd uw zonden en smeeek om genade, en Ik zal u aannemen. Dan zal Ik u verlossen en Mijn genade u schenken.* Elk mens heeft zijn strijd. God geve dat we mogen strijden om met Hem verzoend te worden!

De Heere schenkt vrede. Wanneer we dat mogen beleven, gaan we God verheerlijken. Dan wordt ons leven een biddend leven. We krijgen God lief als onze Koning. We krijgen in ons hart Gods kerk lief, en er komt ook liefde tot het volk van Israël.

Het volk van Israël is ver van God afgedwaald. Ons Nederlandse volk niet? Wij willen een bidstond houden voor Israëls volk, dat in een strijd op leven en dood is gewikkeld met zijn vijanden.

DE BIDSTOND IN JERUZALEM

1. **God spreekt tot Israëls volk.**
2. **God spreekt tot Nederlands volk.**
3. **God spreekt persoonlijk tot ons.**

1. God spreekt tot Israëls volk.

Oorlog! Onverwacht is de oorlog uitgebroken in het land van Israël. De ruiter op het rode paard rijdt over de bergen van Israël en door de vlakten in het land van het heilig sieraad. Israël is in oorlog gewikkeld met zijn vijanden.

Wie is Israëls oudste vijand? Dat is Egypte. Fanatieke vijanden van Israël zijn ook de Syriërs van Damaskus. Heden, terwijl wij hier in het huis des Heeren zijn, wordt er gestreden met duizenden tanks op de Golan-hoogvlakte en in de woestijn van Sinäi. Het is een verwoede, een ontzettende strijd. In Israël stroomt het bloed van jonge mensen, van mannen in de kracht van hun leven. Zij strijden voor hun volk en vaderland.

Wat is de oorzaak van deze oorlog? Dat is de vijandschap tegen God. Ongetwijfeld zegt u: "De Arabieren zijn toch mensen die tot God bidden, al zijn het geen christenen? Wij kunnen hen toch geen heidenen noemen?" Inderdaad is dit waar. Maar als wij deze strijd zuiver beoordelen, is het niet alleen een oorlog die tegen Israël wordt gestreden, maar is het een strijd die ons állen aangaat. Deze oorlog is een spreken van God tot de volkeren der wereld, maar inzonderheid tot de Kerk des Heeren.

Wij hebben ongetwijfeld sympathie voor het oude Bondsvolk Israël; voor hen die God zulke rijke weldaden heeft gegeven. De Heere heeft dat volk uitverkoren tot Zijn volk, en het blijft waar: "In u zullen alle geslachten der aarde gezegend worden".

Wat wij geestelijk bezitten, dat hebben wij in de weg van Gods voorzienigheid ontvangen van de predikers van het Heilig Evangelie. De predikers waren profeten van Israël en de apostelen van Christus. Zij waren Joden en wij mogen door Gods goedheid wonen in Sems tenten en in de woningen van Jakob. Daarom heeft dat volk de liefde van ons hart. Vooral nu het opnieuw door hun vijanden wordt overvallen, moeten wij bidden voor de overwinning van Israël.

Het is bij hen gegaan zoals met ons volk in 1940. In het holst van de nacht en in de vroege morgen van de tiende mei, werden wij overvallen door de woeste horden van onze vijanden, door Duitsland, zonder oorlogsverklaring. Dat is tegenwoordig modern. Men zendt geen oorlogsverklaring meer; men overvalt elkander zoals het wild gedierte zijn prooi bespringt.

Hoe moeten wij nu de omstandigheden rondom Israël beoordelen?

Wel, deze moeten wij bezien vanuit Gods raad. Wij moeten belijden en geloven dat God alles regeert.

Deze oorlog is in de eerste plaats niet een strijd tussen Israël en Egypte, of tussen Syrië en de kinderen van Jakob: het is een strijd tussen God en de duivel. Het is de strijd tussen de Kerk des Heeren en de wereld.

Wie heeft deze strijd ontketend? Wie is de oorzaak van deze plotselinge oorlogsbrand in het Midden-Oosten? Waar zitten de oorlogsophitsers? Die zitten in het Kremlin, in Moskou! Zij hebben de strijd aangeboden tegen God en tegen het christendom. Het internationaal communisme heeft een dodelijke haat tegen het christendom, tegen het

Jodendom en tegen de islam. Helaas laten de volkeren, die de Islam belijden, zich spannen voor de wagen van Rusland. Zij zijn met blindheid geslagen!

De oorlog, die thans gevoerd wordt, gaat niet alleen Israël aan; hij heeft ook betekenis voor Nederland, en inzonderheid voor Gods Kerk. De Heere spreekt door de tekenen der tijden. Wij kunnen wel spreken over het wereldgebeuren, maar God schrijft de geschiedenis. Wij zijn allen betrokken bij deze strijd, want wij zijn ook bewoners van de aarde. Wanneer wij alles overdenken wat er gebeurt, moeten wij besluiten dat de toekomst donker is. De hemel is droevig rood gekleurd. Wat zal er gebeuren? Zal deze oorlog zich uitbreiden, niet alleen over het gehele Oosten, maar ook over de wereld? De volkeren der wereld houden de adem in! De Heere is de Wereldrechter en Hij regeert. Dat is onze troost. Wij moeten met onze noden vluchten tot de almachtige God. Het is goed om te luisteren naar hetgeen er gebeurd is in Israëls volksgeschiedenis, inzonderheid in de tijd van koning Jósafat. Jósafat was een zoon uit Davids koningsgeslacht. Hij was ook een geestelijke zoon van Abraham. Hij was een man die God vreesde. Jósafat was koning van Jeruzalem. Hij zat op de troon van David. Plotseling werd deze koning in een oorlog betrokken. Had hij daartoe oorzaak gegeven? Nee, absoluut niet. De kinderen van het Oosten, de Moabieten, de Ammonieten en de inwoners van Seir vielen plotseling in het land van Juda. Zij kwamen met hun legers ten strijde tegen Jósafat.

Wat deed koning Jósafat? Verzamelde hij dadelijk zijn leger? Nee, hij ging eerst naar de tempel in Jeruzalem. Hij riep een vasten uit en hield een bidstond.

In onze tijd is het ook nodig om een bidstond te houden. Een bidstond voor Israël? Dat is ongetwijfeld goed, maar wij moeten ook een bidstond houden voor de christelijke volken en voor Nederland. Het is zo nodig om een bidstond te houden voor de bekering van ons eigen volk, voor uw kind, uw zoon of dochter, die nog onbekeerd zijn. Wij moeten een bidstond houden voor een geestelijk reveil, en smeken of God van de hemel hen moge bekeren.

God spreekt tot Israëls volk, Hij spreekt ook tot ons persoonlijk. Daarom moeten wij luisteren naar Gods stem. Wij moeten ook bidden tot God om genade.

Jósafat was een kind des Heeren en hij beoefende het gebedsleven. Er kwam benauwdheid in het leven van deze vorst. Toen riep hij de kerk tezamen; dus niet eerst de generaals van het leger, maar de priesters des Heeren. Hij riep een vasten uit in Juda. En het volk kwam bij honderden en duizenden naar Jeruzalem. Zie hen in uw gedachten daar in de stad van David, en staan in de tempel des Heeren! In Jeruzalem was het Godshuis, de plaats des gebeds. Daar kwamen ze tezamen om een bidstond te houden.

Hoe waren ze gesteld? Ze waren benauwd omdat de vijand in het land was gevallen, en hen bedreigde met verwoesting, ellende en dood. De mannen en vrouwen van Juda kwamen bij duizenden om te bidden in Jeruzalem. Wij kunnen hier spreken van een bidstond in Jeruzalem. Ziedaar een biddende koning en een biddend volk, én een biddende Vredesvorst, een biddende Middelaar.

Het volk kwam samen om met zijn nood tot God te vluchten. Ongetwijfeld heeft koning Jósafat persoonlijk gebeden tot zijn God. Het is wel zeker dat er onder het volk van Juda mensen geweest zijn, die thuis in hun woning gebeden hebben. Maar op de oproep van de koning kwamen zij met elkaar naar Jeruzalem om te bidden. Ziedaar het volk uit het land van Juda en de stad Jeruzalem samen vergaderd en biddende.

Wie is de voorbidder? Dat is de koning zelf. Hij is uit genade een kind van God, maar hij is ook een bidder voor land en volk. Hij bidt in het heiligdom.

Er wordt wellicht opgemerkt: "Maar dat is toch het werk van de priesters?" Bidden is onder andere het werk van een profeet. De priesters baden ook voor het volk. Maar alle priesters waren geen kinderen des Heeren. Evenwel waren zij als priesters verplicht om de Heere te prijzen in de tempel, in het heiligdom te dienen en voor het volk te bidden. Een profeet verkondigde het Woord van God en hij trad dikwijls op als voorbidder voor het volk. Denk aan de grote profeet Elia. Zo was David ook een profeet. Wat heeft hij veel gebeden voor Israël! Jósafat, deze zoon van David, was een bidder. Zie hem daar staan in het heiligdom! Zijn hart is met vrees vervuld voor de toekomst. Zijn ziel is bedroefd. Hij weet dat hij straks moet gaan strijden tegen zijn vijanden. Hoeveel jonge mannen zullen er vallen door het oorlogszwaard! Hij denkt aan de strijd, die aanstaande is. Daarom zoekt hij het aangezicht des Heeren. Hij stort zijn hart uit in een ootmoedig smeekgebed. Hij bidt om genade voor zijn volk; hij pleit op Gods almacht, en hij smeekt om verlossing uit de hand van de vijanden.

Zou het in Israël ook zo geweest zijn in de week die achter ons ligt? Zullen zij bidstonden gehouden hebben in Jeruzalem? Zouden ze de Naam des Heeren aangeroepen, en tot de God van hun vaders hebben gebeden? Israël moet het niet verwachten van zijn wapens, zijn vliegtuigen en zijn pantsereenheden. Als de Heere niet voor het volk strijdt is alles tevergeefs. Maar bij de Heere is kracht om te verlossen. Hij is een God van wonderen.

Moeten wij dan in tijd van oorlogsgevaar geen leger hebben om te strijden? De pacifisten in de wereld en in Nederland hebben het absoluut mis. Wij moeten echter in de eerste plaats een volk zijn dat bidt tot God. Een krachtig gebed des rechtvaardigen vermag veel!

Zie het lichtend voorbeeld bij koning Jósafat. Zie hem daar staan in het huis des Heeren! Hij roept de Naam des Heeren aan. Hij bidt voor het volk en zegt: "Heere, Gij hebt het Zelf gezegd. Gij hebt het onze vaders beloofd: als het zwaard zal komen of de ellende van ziekte en hongersnood, dat wij dan mogen komen voor Uw aangezicht in Uw voorhof, en dat wij daar mogen staan om U te aanbidden en U te smeken om genade. Gij hebt beloofd dat Gij dan onze stem zult horen, en dat Gij zult verhoren en verlossen. O Heere, God van onze vaders, zie op ons neer in onze ellende!"

Jósafat staat voor het aangezicht des Heeren in de tempel te Jeruzalem. Hij bidt tot de Gods des levens en hij smeekt om genade en verlossing. Hij pleit niet op Juda's gerechtigheden, want die waren er niet, maar hij pleit op Gods barmhartigheden en op de trouw des Heeren.

Jósafat is niet alleen een bidder, hij is voor zijn volk ook een smekeling, een worstelaar aan de troon van Gods genade.

Zie, daar staan de mannen, de vrouwen en de kinderen, een grote gemeente. De woorden die koning Jósafat bidt komen uit zijn hart, maar het volk heeft ook meegeworsteld en gesmeekt om genade, en geweld gedaan op het Koninkrijk der hemelen: *"O Heere, verlos ons, o Heere, help ons!"*

Misschien zegt u in uw hart: "Dat was alleen bidden om verlossing van de vijanden. Ze moeten in Jeruzalem bidden om bekering van het hart". Wie zegt u dat zij dat niet hebben gedaan? Zou koning Jósafat in zijn hart niet hebben gebeden: "Heere, wil Gij deze benauwdheid gebruiken opdat mijn volk tot U wordt bekeerd, en velen het leven der genade mogen ontvangen?"

Ongetwijfeld is het altijd waar: Gods weg is in het heiligdom. Wij weten het niet waarom een ziekte ons plotseling treft, en waarom er onverwacht een oorlog losbreekt. Al is het dat de vijand de oorzaak is van de ellende en dat de duivel de

volken opstookt tot oorlog, wij moeten toch nooit vergeten, dat het wereldgebeuren in de eerste plaats gaat om God en om de zaligheid van onsterfelijke zielen. De strijd tussen God en de duivel gaat over de eer des Heeren en om de zaligheid van Zijn Kerk. Zó moeten wij het wereldgebeuren zien. Alle wegen, die God in Zijn wijsheid en voorzienigheid houdt met de inwoners der wereld, hebben een heilig doel. En is dit doel voor ons onbegrijpelijk, God is het, Die met krachtige hand de volkeren der wereld leidt. Het is de duivel te doen om Gods Kerk te verwoesten en Gods kinderen te benauwen. Maar de Kerk heeft een God in de hemel! Dat is de Bewaarder van Israël, in onze tijd ook.

2. God spreekt tot Nederlands volk.

Het is nodig dat wij een bidstond houden voor Nederlands volk. Koning Jósafat bad tot God. Onze gedachten zijn vandaag in het land van Israël. Wij denken aan het zuiderfront, waar de Israëlieten staan aan het Suezkanaal, om de stormloop van de Egyptenaars te stuiten. Deze oorlog moeten wij niet als een plaatselijke strijd zien, maar in algemene zin: een gevaar voor alle volken. De mogelijkheid bestaat dat deze oorlog zich uit zal breiden als een olievlek over het hele Midden-Oosten. Veel van de olie van de wereld wordt daar gevonden. Het economisch leven van de volken is afhankelijk van de oliebronnen in de Arabische landen. Dat maakt de oorlogstoestand zo gevaarlijk.

Hoe is de toestand onder ons volk? Hoe is de geestelijke toestand in de Kerk? Hoe is het in ons eigen land, in Nederland?

Wij kunnen spreken over de oorlog in Israël, maar wij, in ons land, voeren oorlog tegen God. Denk eens aan onze regering, die wij om onzer zonden wil ontvangen hebben. U moogt met mij hierin van gedachten verschillen, maar ik geloof, dat een socialistische regering een ramp voor Nederland is. De geesteloze toestand in ons land is ontstaan door onze zonden. Het is de zonde van Kerk en Staat. Zijn wij getrouw geweest als Kerk? Helaas, neen! En Nederlands volk gaat door in het zondeleven. Er wordt gezegd: "De steden Amsterdam en Rotterdam hebben een goddeloze bevolking". Vergeet de ontrouwe Kerk niet in ons volksleven. De Heere heeft ongetwijfeld onder ons Zijn volk. Wat moeten wij doen?

U zegt: "*Bidden voor Israël?*"

Ja, dat moeten we absoluut doen. Maar we moeten ook bidden voor ons eigen volk, bidden voor Nederlands Kerk. Het was te wensen dat er overal bidstonden werden uitgeschreven voor de nood der tijden, omdat wij geestelijk zo arm zijn geworden. Velen van ons volk kennen de kracht des Heeren niet. Helaas, duizenden mensen in Nederland sterven in de kracht van hun leven.

U zegt: "Maar wij hebben geen oorlog, wij hebben in ons land toch vrede?"

Luister eens. In Israël vallen de mensen door het zwaard van de oorlog, en in óns midden vallen ze door het zwaard van de duivel, die de zondaren naar de eeuwige rampzaligheid voert en die duizenden van ons jonge volk neerslaat en verleidt. Zij vallen en sterven in hun zonden!

Het is vreselijk wanneer een volk een oorlog meemaakt, en als op een slagveld de jonge mensen vallen en hun bloed wegstroomt, zodat zij sterven in de kracht van hun leven. Maar wat denkt u dan van ons volk, als de mensen sterven in de zonden, en als men heengaat zonder hoop? Als wij leven zoals wij geboren zijn en sterven, zonder dat we met God zijn verzoend, dan vallen wij ook als slachtoffers, niet van de Syriërs of Egyptenaren, maar van de duivel en zijn hellemacht.

Wij moeten luisteren naar wat de Heere heden spreekt tot het oude volk van Israël. God zegt tot dat volk: "Bekeert u, want waarom zoudt gij sterven?" God heeft in het grijs verleden aan dat volk grote wonderen gedaan.

De Heere heeft hen ook in de laatste twintig eeuwen, in hun zwerven onder alle volkeren, bewaard, al zijn ze dikwijls in grote beproeving geweest. Hoe velen zijn er gesneuveld in de strijd tegen Rome en de volkeren der wereld! Ik roep u in herinnering de pogroms in Rusland. In Spanje zijn duizenden en duizenden Joden als martelaar gevallen. Men heeft de Joden bij duizenden verbrand, wat meestal op de Dag des Heeren plaats had. Hoe velen zijn er niet omgekomen in het goddeloze Rusland van de vorige eeuw? De vele Joden, die nu in Amerika wonen, zijn voor het grootste deel gekomen uit Rusland en Polen. Zij zijn gevlucht voor de vreselijke pogroms, die daar hebben gewoed. En zijn wij dan vergeten de concentratiekampen van de Duitsers, waarin miljoenen Joden wreed zijn omgebracht?

Velen van het Joodse volk heeft God teruggebracht tot het land van hun vaders. God spreekt tot hen: "Bekeert u". De Heere brengt hen opnieuw in de ijzeroven van beproeving. Het wordt zo gemakkelijk gezegd: "Dat is om hun zonde". Ongetwijfeld, maar alle tegenspoed overkomt ook ons om onze zonden. Hebben wij als volk van Nederland het er beter afgebracht dan het volk van Israël? Wij kunnen wel spreken over de verharding van de Joden, omdat ze de wet van Mozes dienen en Christus verwerpen, maar hoe is het met ons? Christus wordt ook verworpen door een groot deel van het Nederlandse volk. Duizenden en honderdduizenden van ons volk zeggen: "Hij is Gods Zoon niet". Het Woord van God wordt door miljoenen van Nederlands volk niet meer gelezen. Is de afval van God niet groot onder ons? Hoe is het in de kerken gesteld? Moeten we niet getuigen: "Hoe is het fijne goud verdonkerd?" Ja, wij mochten wel wenen over de breuk van Sion. Wat is er veel schuld bij ons! Schuld bij de Kerk! Schuld in ons volksleven!

3. God spreekt persoonlijk tot ons.

God spreekt ook tot ons persoonlijk. De oorlog in het Oosten is een spreken van God tot Israël. Het is ook een spreken Gods tot het christendom, tot de Kerk, maar ook tot ons persoonlijk. De Heere heeft een woord tot ons. Welk woord is dat? Dat is: "Bekeert u en geloof het Evangelie! Laat u met God verzoenen!" De Heere spreekt in het wereldgebeuren. God doet niets tevergeefs, al kunnen wij het niet verstaan. Wij kunnen God nooit narekenen. God is almachtig en soeverein, maar Hij is ook wijs en heerlijk en vol van genade.

Wat moeten wij doen als Kerk van Nederland? Waar moeten wij persoonlijk komen voor onszelf?

Bidden voor het aangezicht des Heeren, zoals Jósafat deed in de tempel te Jeruzalem. Hij bad tot de God van Israël. Zo moeten wij persoonlijk roepen tot God. Zo moeten wij persoonlijk vluchten tot de troon van God en de Heere smeken om genade. Jósafat bad niet alleen te Jeruzalem. Zie, daar waren de priesters des Heeren met de Levieten en het volk, dat levend gemaakt was door Gods Geest. Een algemeen gebed steeg op tot de God der vaders om verlossing uit de nood.

Moesten dan wij met de gehele Kerk ook niet bidden tot de God des levens? Zouden wij niet moeten bidden of God weer krachtig wilde werken in Zijn Kerk op aarde en in Nederland? Zouden wij niet roepen tot de God van ons voorgeslacht?

Ons Nederlandse volk heeft ook veel benauwdheid meegemaakt. Wij hebben moeten strijden tegen zeer machtige vijanden, tegen de Spanjaarden, tegen de Fransen en tegen de Duitsers, en God heeft ons volk uit al die ellenden en benauwdheden verlost.

De Heere spreekt nu opnieuw tot ons. Hoe lang zullen wij nog een vrij volk zijn? Zullen wij nog lang mogen wonen in de steden, die onze vaders hebben gesticht? Zullen wij nog lang mogen leven onder het liefelijk geklank van het Evangelie? Laten we toch letten op het spreken van God! De Heere spreekt zo ernstig, ook tot ons persoonlijk. Laten we niet alleen over het wereldgebeuren redeneren; wij moeten eerst luisteren naar het spreken van God!

Jósafat bad tot God. Weet u dat er nog een Ander was Die ook bad? Wie was dat?

Dat was de grote Davidszoon: Christus. Jósafat was een zoon uit het koningshuis van David. Maar in het midden van Israëls volk was, hoewel onzichtbaar, de Middelaar, de Vredesvorst, de Zoon van God.

Wanneer de Heere ons genade schenkt, wat gebeurt er dan? Kan God met ons gemeenschap hebben als zodanige mensen? Nee, God kan alleen gemeenschap hebben met Zijn volk, omdat er een Middelaar, een Verlosser, een Voorbidder is. Daarom kán het, en daarom alleen. Om de voorbede van de Middelaar hoort de Heere de gebeden van Zijn volk. Hij verhoort het gebed alleen om Christus' wil.

Ongetwijfeld zegt u: "Maar wij leven nu onder de nieuwe bedeling: Christus is gekomen. Hoe was dat dan onder de oude bedeling in de tijd van Jósafat?"

Christus was in het midden van het volk van Israël als de Engel des verbonds en als Sions gezalfde Koning. Het was de heerlijkheid van oud-Israël, dat Christus Zich onder het volk openbaarde in Zijn Koninklijke kracht en in Zijn Hogepriesterlijke voorbede en in Zijn Profetische bediening. De Heere nam Israëls volk om Christus' wil steeds weer in genade aan. Zo was het ook in Jeruzalem, toen Jósafat en de gemeente des Heeren samen vergaderd waren. Zij hebben gebeden tot God om genade. En de grote Hogepriester heeft dat gebed geheiligd en het gelegd op het gouden reukofferaltaar, dat voor God is. En de Heere heeft gehoord en verlossing gegeven.

Wat was dat een wonder! God is het, Die Zijn volk verlost. De Heere kan Israël verlossen. Hij kan ook Nederlands Kerk verlossen. Hij kan ons volk verlossen en Hij kan ons ook persoonlijk verlossen; verlossen uit de macht van de duivel, verlossen van al onze vijanden. Wanneer wij dat beleven, kunnen wij zingen van de trouw des Heeren, en ons door het geloof overgeven aan de leiding van Israëls God.

Komt, zingen wij met elkaar Psalm 74 : 18 en 21:

*Geef 't wild gediert', dat niets in 't woên ontziet,
De ziele van Uw tortelduif niet over;
Laat, grote God, om een gehate rover,
Uw kwijnend volk niet eeuwig in 't verdriet.*

*Rijs op, o God, rijs op, toon Uw gezag;
Betwist Uw zaak, wees onze Pleitbeslechter;
't Is meer dan tijd, gedenk, o hoogste Rechter,
Wat smaadt de dwaas U aandoet dag op dag.*

TOEPASSING

Bidstond in Jeruzalem!

Jósafat was de voorbidder voor Israëls land en volk. Hij smeekte God om genade en verlossing. En de Geest des Heeren kwam als de grote Trooster. Dat was het antwoord

op zijn ootmoedig smeekgebed. Gods Geest kwam op één van de Levieten, een zoon van Asaf, in het midden van het volk. Deze man stond op en profeteerde en zei in de Naam des Heeren: "Merkt op geheel Juda, en gij inwoners van Jeruzalem, en gij koning Jósafat, alzo zegt de Heere tot ulieden: Vreest gijlieden niet, en wordt niet ontzet vanwege deze grote menigte, want de strijd is niet uwe, maar Godes. Gaat morgen uit, hen tegen, want de Heere zal met u zijn".

In Gods Woord staat dat Jósafat dit woord, deze belofte, geloofde. De vijand was nog in het land en was bezig om dorpen en wijngaarden te verwoesten. Maar Jósafat geloofde, dat God voor hem zou strijden. Dat geloof werd niet alleen aan hém geschonken, maar ook aan velen in het midden van de gemeente in Jeruzalem. Jósafat zei: "Hoort mij, o Juda, en gij inwoners van Jeruzalem, geloof in de Heere uw God, zo zult gij bevestigd worden; geloof in Zijn profeten en gij zult voorspoedig zijn. Looft de Heere, want Zijn goedertierenheid is in der eeuwigheid. God zal voor ons strijden en Hij zal ons de overwinning geven".

Jósafat ontving licht, kracht en genade. God heeft Zijn belofte aan hem vervuld. Jósafat is met zijn leger uitgetrokken uit Jeruzalem om te strijden, maar het was niet meer om te strijden.

Wat was er gebeurd? De vijanden, die het land van Juda aangevallen hadden, waren met elkaar gaan vechten. De Ammonieten en Moabieten en de inwoners van het gebergte Seir hadden elkaar met het zwaard omgebracht. Toen Jósafat met zijn mannen kwam om de vijanden te bestrijden, was er niet meer te strijden. Ze zagen alleen verslagen vijanden. Dat was Gods hand. De Heere heeft de harten van de koningen in Zijn hand, maar ook het hart van de volkeren en de soldaten. De vijandige legers hadden met elkaar gestreden! Zo verlost de Heere Jósafat en zijn volk uit de hand van hun vijanden.

U zegt misschien in uw hart: "Maar zo is het vandaag niet in het land van Israël, want de Egyptenaars en de Syriërs zijn het goed met elkaar eens. En wie weet hoe gauw de koning van Jordanië zich in de strijd zal mengen, om met de anderen het land van Israël te verdelen".

Ja, ze denken dat zij dat kunnen.

Wat heeft het volk van Israël nodig? Dat zij met de nood van hun volk vluchten tot de God van hun vaders. Moge dat gebeuren. God geve dat zij de zilveren trompetten blazen en Israëls Bewaarder smeken om genade.

Maar wij, als christelijke Kerk en als inwoners van Nederland, hebben een heilige plicht, de plicht om voor Israëls volle te bidden. Moeten wij dan niet bidden of God ook de Arabieren zijn genade wil schenken?

Laat ons ook bidden om de bekering van de kinderen van Ismaël. Maar de Heere heeft Israël bijzonder lief. Israëls volk is Gods eerstgeborene. Wij, Nederlanders, zijn kinderen uit Jafeths geslacht. Wij mogen nooit vergeten wat God ons door Israël heeft gegeven. Wij hebben zeer veel aan Israël te danken. In Gods voorzienigheid en goedheid hebben wij Gods Woord door Israëls profeten en Christus' apostelen ontvangen. Daarom is ons gebed in de eerste plaats voor Israël. En dat God ook de ogen van de Arabieren moge openen, opdat zij hun broeders, Israëls volk, niet meer zullen bestrijden. De Arabieren zijn toch aan de kinderen Israëls verwant, want zij zijn uit Abrahams geslacht voortgekomen.

God is het Die alleen wonderen kan doen. Maar laten wij onszelf niet vergeten. Mogen wij dan egoïstisch zijn? Nee, maar je moet wel denken aan je onsterfelijke ziel.

* God spreekt niet alleen tot Israël, Hij spreekt ook tot ons, tot u. Hij spreekt tot u die nog een vijand van God en van Christus bent. Hij spreekt tot u, die wel het teken van de doop aan uw voorhoofd hebt, en wellicht reeds belijdenis des geloofs hebt gedaan, maar die nog geen kennis hebt van uzelf. Wij moeten Gods genade ontvangen en de gemeenschap des Heeren beleven. Laten wij ons niet zo druk maken met de wereldse dingen, maar denken aan onze arme ziel, en bidden om vergeving van onze zonden. Wij moeten met God verzoend worden!

* God spreekt tot ons! Hij spreekt tot ons op verschillende wijzen. Hij spreekt tot ons door deze oorlog, Hij spreekt tot ons door Zijn Woord, Hij spreekt ook door Zijn Geest tot de harten van mensen. De Heere moge in ons hart Zijn genade schenken. De Heilige Geest werkt onwederstandelijk en dan valt een ziel voor God neer. Jósafat viel neer voor God en bad de Heere om verlossing. Hebt u dat ook al gedaan? Hebt u al gebeden voor uzelf, voor uw kinderen, voor Gods Kerk, voor Israël? Dit bevel is voor ons allen, voor onze jeugd, en zelfs voor onze kinderen. Wij moeten bidden tot God: "O God, wees mij, zondaar, genadig!" Wij moeten bidden tot God: "Heere, Gij Zone Davids, ontferm U mijner!" Wij moeten bidden tot God uit de diepte van onze ellende, om vrede voor ons hart.

* God spreekt tot ons. Hij spreekt tot ons door de prediking van het Evangelie. Hij spreekt tot ons als wij Zijn Woord lezen. Maar spreken wij ook tot God? In de Bijbel staat: "Hij spreke tot zichzelf en tot God". Spreken wij tot ons hart: "Ik ben een schuldig zondaar. Hoe word ik met God verzoend?" Spreken wij tot God: "O Heere, gedenk mijner, bekeer mij tot U?"

* God spreekt tot Nederland en inzonderheid tot de Kerk in Nederland. De Kerk moet wederkeren van haar dwaalpad, opdat zij zal leven tot Gods eer, en een trouw getuige zal zijn van Christus' Naam, opdat zij opnieuw een stuwende kracht zal wezen in ons volksleven.

* God spreekt tot Israël. Wij spraken over een bidstond in Jeruzalem. Het moge een bidstond geweest zijn voor óns, een biduur voor het volk van Nederland, en een gebedsworsteling voor Israël. Ja, wij mogen wel steeds bidstonden houden in verband met de nood der tijden, want de wereld is in groot oorlogsgevaar. De tijden zijn ernstig en de toekomst des Heeren genaakt.

* De Heere spreekt zeer duidelijk tot de inwoners van de wereld. Wie luistert er naar Gods stem? "Wachter, wat is er van de nacht?" Het antwoord is: "De morgenstond is gekomen en het is nog nacht!" Ongetwijfeld, het is nacht in de wereld. Dat de Zon der gerechtigheid moge opgaan in onze ziel, in de Kerk en in de wereld. Er zijn overal oorlogsdreigingen, aardbevingen en pestilentiën. Er is oorlog in het land Israël! Wij beleven zeer ernstige tijden. Neemt het ter harte, volk van Israël! Nederland, neemt het ter harte! Ieder persoonlijk, neem het ter harte!

Inzonderheid moet Gods' Kerk wakker worden! Er zijn in de Kerk des Heeren zeer veel dwaze maagden. Zij hebben de gewoonte om te slapen, natuurlijk: zij slapen in de kerk, en ook geestelijk. Wij moeten waken, wakker zijn, bidden, smeken tot God, of de Heere aan ons moge gedenken. Op een bidstond volgt verhoring en verlossing. Hier is het bewijs: Zie het voorbeeld van Jósafat. Hij en de gemeente te Jeruzalem baden tot God. Christus bad tot Zijn Vader en de Heere gaf verlossing en de overwinning. God gaf genade aan koning Jósafat en het volk van Juda. Het staat ons beschreven tot een voorbeeld hoe wij moeten leven in voorspoed en tegenspoed.

De Heere ontferme Zich over het volk van Israël in deze dagen van benauwdheid. Geloof maar, dat de strijd zwaar is tegen de Egyptenaars en de Syriërs. Er is nog geen

uitzicht dat zij spoedig over hun vijanden zullen triomferen. Zij zitten midden in de volle strijd. Maar zij zullen overwinnen. De verliezen aan soldaten kunnen groot worden, maar Israël zal als overwinnaar uit de strijd komen.

Dat wij mochten bidden tot God of Hij voor Israël op wil staan ten strijde. Bidt ook voor Nederlands volk. Vergeet dat niet! Bidt voor de Kerk, bidt voor uzelf en voor uw kinderen, opdat God ons moge aannemen, en wij vrede zullen ontvangen voor onze ziel.

God is een God van wonderen. Ook in deze tijd doet Hij nog wonderen. Hij is de almachtige God. Hij is niet alleen God van Israël, Hij is de God van hemel en aarde, de getrouwe God voor allen die Hem vrezen. Hij is het Die Zijn volk bewaart, en Zijn Kerk beschermt te midden van het bruisen van de volkerenzee, te midden van alles wat ons bedreigt. Onze tijd kenmerkt zich door opstand en vijandschap tegen God. Overal wordt het gehoord: "Laat ons hun banden verbreken en hun touwen van ons werpen". De haard van opstand en vijandschap tegen God zit in onze eeuw vooral in Moskou. Maar laten we niet vergeten wat er huist in ons eigen volksleven, en in onze eigen steden, en in de grote steden van de wereld, zoals New-York of Parijs of Rome. Gelukkig, er is een God, Die wonderen doet. Hij is het Die Zijn Kerk zal bewaren, al gaat het dikwijls door wateren van beproeving en door de ijzeroven van loutering. De Heere regeert! Hij zal Zijn Kerk bewaren en Israël verlossen uit al zijn benauwdheden.

Bidt om de vrede van Jeruzalem. Wel moeten zij varen, die u beminnen!

Amen.

Slotzang: Psalm 77 : 11

*Door Uw arm en alvermogen
Hebt Gij Isrel uitgetogen;
Jakobs kind'ren, Jozefs zaad,
Vrijgemaakt van Faro's haat.
't Water zag, o God, U komen,
't Water zag U, en de stromen
Steigerden vol schrik omhoog
d' Afgrond werd beroerd en droog*

2. DE HEILIGE GELOOFSIJVER VAN PAULUS¹

Liturgie.

Ps. 122 : 1

Lezen Romeinen 10

Ps. 68 : 13 - 14

Ps. 81 : 13 - 15

Ps. 147 : 10.

Broeders, de toegenegenheid mijns harten en het gebed, dat ik tot God voor Israël doe, is tot hun zaligheid. Romeinen 10 : 1

Christus heeft in Zijn omwandeling op aarde dikwijls Jeruzalem bezocht. Weet u wat zeer ontroerend is geweest en vol van Goddelijk erbarmen?

Dat de Zone Gods, toen Hij met Zijn discipelen de koningsstad naderde, weende over Jeruzalem. Zie in uw gedachten Christus omringd door Zijn vrienden. Daar nadert Hij de stad Davids. Jeruzalem ligt daar te schitteren in het Oosterse zonlicht, alles spreekt van schoonheid, vrede en welvaart. Christus is de Zone Gods, Hij weet wat de toekomst in haar schoot verborgen houdt voor de inwoners van de stad en daarom weent Hij. De Messias van Israël, de Christus Gods is ontroerd.

Hij weent over Jeruzalem, Hij heft een klaaglied aan over de Davidsstad en het vloeit van Zijn lippen: "Och of gij nog bekendet in deze uw dag wat tot uw vrede dient, maar nu is het verborgen voor uw ogen."

De stad Jeruzalem was vol van levensvreugde, handelsdrukte en toeristenverkeer, want het was tegen de tijd dat het Paasfeest zou gehouden worden. Christus spreekt over de hardheid en de ongelovigheid van het volk van Israël. Met een bewogen hart zegt Hij: "Jeruzalem, Jeruzalem, gij die de profeten doodt en stenigt, die tot u gezonden worden, hoe menigmaal heb Ik uw kinderen willen bijeen vergaderen gelijkerwijs een hen haar kiekens onder de vleugelen, maar gij hebt niet gewild."

Jeruzalem was in gevaar om verwoest te worden, de inwoners leefden in zorgeloosheid en het oordeel Gods dreigde om los te breken.

Wij mochten in onze tijd wel wenen over de toestand in Nederlands kerk en de onbekeerlijkheid van eigen volk.

Wat was de oorzaak dat Christus weende over Jeruzalem?

Hij had aan het volk van Israël het Evangelie der zaligheid verkondigd, maar ze hadden niet willen luisteren. Christus wist dat Jeruzalem verwoest zou worden en dat duizenden van het volk de dood zouden vinden tijdens de belegering en inname van de stad.

Hoe is het met Nederland en de Christenvolken van Europa? De Heere moet van ons getuigen: 'O volk van Nederland, o Kerk die naar Mijn naam genoemd zijt, u leeft voor de wereld en uzelf'.

Is de onbekeerdheid niet groot in het volksleven? Is er niet veel goddeloosheid en een leven naar het vlees? We mogen wel met de profeet Jeremia zeggen: "Och dat mijn hoofd water ware en mijn oog een springader van tranen, om dag en nacht te bewenen de breuk van de verslagenen der dochteren mijns volks."

Toen Jezus sprak over de toekomst van het volk was Jeruzalem nog niet belegerd door

¹ Uitgave: *De wonderen Gods met Israël* door Ds. G. A. Zijderveld

de vijanden. Het volk van Israël ging een donkere toekomst tegemoet, omdat ze de Messias Gods verwierpen als de enige Verlosser.

Wij hebben nu nog vrede, het rode paard is in ons land nog niet verschenen. We hebben uitwendige welvaart, het is nog vrede in ons land, maar zal deze toestand zo blijven? God heeft ons in Zijn heilige voorzienigheid en goedheid het Evangelie van vrije genade laten prediken; en wat is de vrucht? Hebben we geluisterd naar Gods liefdestem, die ons zo ernstig tot bekering roept?

Christus is de Zone Gods, Hij kan toch het hart van de inwoners van Jeruzalem veranderen. Christus heeft alle macht in hemel en op aarde. Het Evangelie van Gods genade wordt op het bevel van Christus aan ons verkondigd, de Heere maakt Zich vrij van ons bloed, maar wat doen wij met de boodschap der zaligheid?

Jezus zei eens tot het volk van Israël: "Gij wilt tot Mij niet komen opdat gij het leven hebt."

Wat moet de Heere van Nederlands volk zeggen, wat is het oordeel van Christus over u? Nemen wij de boodschap des heils ter harten, belijden wij onze zonden voor God en smeken wij om genade?

Christus heeft geweend over Jeruzalem, dat waren tranen die een grote betekenis hebben. Dat waren geen tranen van een gewoon persoon, neen dat waren tranen van de Zone Gods. Laat ons eens stilstaan en met ernst het wenen van Christus overdenken in ons hart. De inwoners van Jeruzalem zijn doorgedaan in het leven in de zonde en toen is God gekomen met zijn oordelen.

Moge de Heere ons hart verbreken en onze ziel genadig zijn voordat het voor eeuwig te laat is. Bepeins en overdenk de ontroering en de zielswerkzaamheden van de grote apostel Paulus over de zaligheid van het volk van Israël.

Het woord des Heeren verklaart ons, dat Paulus zeer veel heeft gebeden of God Israël mocht bekeren. Overdenken we:

DE HEILIGE GELOOFSIJVER VAN PAULUS

- 1. De liefde van zijn hart.**
- 2. Het gebed tot God.**
- 3. De redding van het volk Israël**

Wereldnieuws!

Wat is vandaag het belangrijkste nieuws in de wereld? De toestand van het volk Israël. We horen iedere dag, spreken over de spanning die er in het Nabije Oosten heerst omtrent de oorlog, die het Joodse volk bedreigt. De doodsvijanden van Israël, die kinderen van Ismaël en de Egyptenaren zijn samenvergaderd om het oude Bondsvolk te bestrijden.

Wat hebben deze volken in hun gedachten, wat is hun plan? Hetzelfde wat de Edomieten bij de verwoesting van Jeruzalem door Nebukadnézar uitriepen. Vervuld met haat en nijd tegen hun broedervolk zeiden ze: "Ontbloot ze, ontbloot ze tot de fundamenten toe. Men roeie gans Israël uit."

God schrijft de geschiedenis der volkeren en Hij leidt het leven van de mens. De Heere spreekt in onze tijd op bijzondere wijze tot het volk van Israël. Hij heeft het oude volk uit Abraham gesproten niet losgelaten, integendeel Hij houdt bemoeienissen met hen.

Het is de heilige roeping van de kerk om het Evangelie van Christus aan alle volken te verkondigen. Waar moeten onze gedachten het eerst heengaan om het Evangelie van Gods genade te prediken? Naar de Japanners in Azië, de negers van Afrika of de

kannibalen van Nieuw-Guinea? Het is goed, dat we denken aan de miljoenen heidenen die nooit gehoord hebben van de enige Naam van God gegeven tot zaligheid.

In de eerste plaats moeten we denken aan Israël, want zij zijn het volk dat God verkoren heeft om de draagster te zijn van de heilsbelofte, de Heere heeft aan hen Zijn Woord toevertrouwd. De Christelijke kerk is in (bij) hun plaats ingeënt, want de zaligheid is uit de Joden.

Door het ongeloof van Israël zijn de takken afgebroken, door de verwerping van de Zone Gods heeft het volk zich onnoemelijk schade berokkend. De apostel Paulus zegt terecht: "Gij, o kerk des Heeren uit de heidenvolken, gij staat door het geloof. Zijt niet hooggevoelende maar vrees. Want zo God de natuurlijke takken niet gespaard heeft, zie toe dat Hij ook mogelijk u niet spare."

De apostel heeft hoop voor het volk van Israël, dat God hen de ogen zal openen en ze gered zullen worden. Hoort wat hij zegt als een profetie voor de toekomst. "Maar ook zij, indien zij in het ongeloof niet blijven, zullen ingeënt worden, want God is machtig om ze weder in te enten." Wat is het werk en het doel des Heeren in het wentelen der eeuwen?

Niets anders dan zijn heilig raadsplan dat Hij in de stilte der eeuwigheid heeft vastgesteld, uit te voeren. Het woord des Heeren vertelt ons dat in het eind der eeuwen Israël bekeerd zal worden tot de Heere hun God en tot David hun koning. Dat is een blijde profetie van de herst van het volk van Israël en het aanbidden van Christus als hun Koning.

God heeft tegen aller verwachting in Israël weer terug gebracht in het land van hun vaderen. Wie had ooit gedacht, dat dit gebeuren zou? Maar het is werkelijkheid geworden. Waarom is dit feit gebeurd, wat is toch de oorzaak dat Israël weer woont in het land, dat God hen in de oudheid gegeven had? Omdat God zijn belofte vervult en zijn woord, dat Hij tot de aartsvaderen gesproken heeft bevestigd.

De vijanden van de Joden mogen zich opmaken om Israël te beoorlogen en hen van de aarde uit te roeien, het zal niet gebeuren, omdat God voor Zijn woord instaat. Paulus was de grote heidenapostel, hij heeft de banier des kruises in praktisch alle grote steden van het Romeinse wereldrijk geplant. Deze zoon van Benjamin heeft aan de Grieken en de Romeinen het Evangelie der zaligheid verkondigd. Heeft Paulus het volk van Israël vergeten in de prediking van vrije genade? Integendeel, het was altijd zijn gewoonte om eerst tot zijn eigen volk te spreken over het heil in Christus en daarna tot de heidenen.

Het Israëlitische volk waren zijn broeders naar het vlees, ze hadden een grote plaats in het hart van de apostel. Waren de Joden niet de bitterste vijanden van Paulus? Ongetwijfeld, de wettische farizeeërs hebben alles in het werk gesteld om de apostel dood of levend in handen te krijgen om hem als een misdadiger te vonnissen.

Eens was Paulus door de Joden in Jeruzalem gegrepen, ze waren van plan om hem te doden. De Romeinse soldaten, die behoorden bij de bezetting van de burg Antonia in Jeruzalem, hebben hem verlost uit de handen van zijn volk. Toen Paulus op zijn verzoek tot de Joden in de Davidsstad sprak en verantwoording gaf van de hope Israëls en zijn roeping tot de heidenvolken, riepen ze in doldriftige woede: "Weg van de aarde met zo één, het is niet behoorlijk, dat hij leve!"

Wat gaf Paulus als antwoord op de haat en de vijandschap van zijn broeders in het vlees? Zijn liefde.

Hij liet het volk Israëls niet los, dat in verblindheid en dwaasheid de Messias van God gezonden, verwierp. Was hij zelf ook niet blind geweest en vol van vijandschap tegen Christus' kerk? Hij wist dat God op een wondervolle en heerlijke wijze zijn ogen had geopend, zijn hart veranderd en hem genade geschonken had.

De Heere had hem geroepen om het Evangelie te verkondigen niet alleen aan Israël maar ook aan de heidenen. Paulus wordt terecht genoemd *de apostel der heidenen*. En toch als hij op een nieuw arbeidsveld kwam, het mocht in Klein-Azië zijn of in Griekenland, dan ging hij eerst contact maken met de Joden. Het was zijn gewoonte eerst naar de synagoge te gaan om daar zijn volk te ontmoeten en met hen te spreken over de verwachting van Israël en de komst van vorst Messias. Wat heeft Paulus veel gesproken met de kinderen Abrahams om hen te overtuigen uit de Psalmen en de Profeten, dat Jezus is de Christus. Menigmaal heeft hij van 's morgens vroeg tot 's avonds laat met hen geredeneerd om hen te winnen voor het geloof in Christus.

Paulus heeft het Evangelie ook in de hoofdstad van het Romeinse Imperium gepredikt. In Rome kwam een grote gemeente, die door hem jaren lang gediend werd. De apostel heeft in zijn ouderdom een zeer schone zendbrief geschreven aan de gemeente in Rome. Weet u wat zeer opmerkelijk is in de brief aan de Romeinen?

Dat Paulus in dit apostolische schrijven een machtig pleidooi houdt voor het volk van Israël. De apostel schrijft zeer veel over Israël en de toekomst van het volk uit Abraham gesproten. Nadat hij op zeldzaam schone wijze gesproken heeft over Gods soevereine genade door de verlossing die in Christus is, laat hij het zoeklicht vallen op Israël. Velen van het Joodse volk verwierpen Christus als de Messias Gods, dat was Israëls grootste zonde. De Heere riep door de prediking van het Evangelie ook de heidenen tot bekering en velen werden ingelijfd in Gods kerk. Verwierp de Heere om de zonde van Israël het volk voor altijd van zijn aangezicht?

Nee, integendeel, God zal op Zijn tijd opnieuw aan Jacobs geslacht denken en hen Zijn rijke genade schenken.

Paulus had in zijn hart geloof voor Israël, daarom schrijft hij: "Broeders de toegenegenheid mijns harten en het gebed, dat ik tot God voor Israël doe, is tot hun zaligheid." Paulus had zeer veel geloofsijver, meer dan één van ons. Hoe kwam dat?

De Heere had hem in ruime mate zijn Geest gegeven en de liefde van Christus dwong hem om het Evangelie te verkondigen. Hij beleefde het in zijn hart: "Ik vermag alle dingen door Christus die mij kracht geeft." Dat was het geheim van zijn leven.

Paulus was een geleerd man, hij was opgevoed aan de voeten van Gamaliël. Hij was eveneens een welsprekend man, rijk gezegend met natuurlijke gaven en bijzonder bedeed met geestelijk licht. De apostel heeft zich echter nooit in eigenwaan en zelfverheffing verhoogd boven anderen, hoewel hij grote wijsheid bezat en meer talen sprak dan de meesten van zijn tijdgenoten. De Heere gaf hem wijsheid en kracht en zeer veel geloofsijver voor de kerk en liefde voor de komst van Gods koninkrijk.

Er zijn mensen die veel ijver hebben om wat te doen voor Gods kerk, maar ze werken voor hun eigen doel dat is egoïsme en zelfverheerlijking.

Het was bij Paulus anders, hij had hemelse ijver, een grote geloofsijver, in zijn ziel brandde een vuur om zielen voor Christus te winnen. Het is mogelijk dat u denkt, waarom wijdde Paulus zichzelf niet alleen aan de arbeid onder de heidenen? Dat was toch zijn speciaal arbeidsveld hem door God gegeven? Waarom heeft hij het voortdurend over de Joden, zij waren toch vol van vijandschap tegen hem?

Omdat het volk van Israël hem zo na aan het hart lag. Ze waren niettegenstaande hun haat tegen Christus, toch zijn eigen bloed. Wanneer Paulus spreekt over zijn eigen volk, over Israël, wordt hij ontroerd. Hij zegt tot de Joden: 'U mag mij verwerpen maar ik vergeet u niet, ik heb u lief, daarom zal ik alles doen om u te redden uit uw ellende en geestelijke blindheid. Ik ben evenals u uit Abrahams geslacht, uit Israël gesproten, uit de stam van Benjamin'.

Paulus spreekt over zijn volk, zijn broeders naar het vlees, die hij zag dwalen in de duisternis van hun natuurstaat waardoor zij verloren gingen, dat ontroerde zijn hart.

Moest het onze ziel niet heilig ontroeren als we zien, dat onze kinderen nog onbekeerd zijn?

Het moest ons smarten en ontroeren tot in het diepst van ons hart, als we een man of vrouw hebben die nog buiten het leven Gods staat. Paulus is een lichtend voorbeeld voor ons, voor hen die het Woord prediken en de kerk des Heeren dienen en voor alle leden der gemeente, voor ons allen zonder onderscheid. Dat we heilig ontroerd mogen worden, niet alleen over de afval van God in onze tijd, maar eveneens over de onbekeerlijkheid van de mensheid, de dodigheid in de Kerk en de geesteloosheid van vele Christenen. Ontroert u dit nooit?

Het is zeer wel mogelijk dat u in uw hart zegt: de leden van onze kerk komen trouw op onder de prediking van het Evangelie, veel beter dan bij andere kerken.

Het moest ons ontroeren, dat in de stad onzer inwoning de afval zo toeneemt. Het moest ons tot in het diepst van onze ziel ontroeren als we de afval zien van Nederlands volk. Het wordt zo dikwijls gezegd: 'Ben ik mijns broeders hoeder?'

Vergeet echter niet, dat dit woord uit de mond van Kaïn zeer goddeloos is en niet getuigt van liefde, maar een bewijs is van koudheid en onverschilligheid. We mogen nooit zingen in het koor van de wettische liefdeloze mensen, die leven uit het beginsel: 'Ik ben heiliger dan gij'.

Paulus was ontroerd over de geestelijke toestand van het volk van Israël.

Het is echter geen wonder, dat duizenden mensen niet ontroerd zijn over de staat voor de eeuwigheid, noch voor zichzelf, noch voor hun kinderen en vrienden. Wanneer we de Geest des Heeren voor onszelf missen, zijn we nog dood in de zonden, in misdaden.

We moeten hemels licht in ons hart ontvangen hebben en genade voor onze ziel om ontroerd te worden over het lot van onze medereizigers naar de eeuwigheid.

Helaas, het kan bij een kind des Heeren ook zo koud zijn omtrent de dingen der eeuwigheid. Wanneer de Heere ons redt uit de ruisende kuil en uit modderig slijk, ontvangen we geloofsvuur en geloofsijver, ieder naar de gaven en wijsheid die hij van Hem ontvangt. Zie het hier bij Paulus, de hoogverlichte apostel.

Hij zegt: "**Broeders, de toegenegenheid mijns harten.**"

Hij spreekt hier over de begeerte van zijn hart. Weet u wat er in de Engelse Bijbel staat in de King James version? Naar mijn gedachten geeft deze Bijbelvertaling beter weer wat er in het Grieks geschreven is. Daar staat: "*Het verlangen van mijn hart, de sterke begeerte van mijn hart is, dat de Heere Israël moge bekeren.*" Sterke begeerte is meer dan toegenegenheid, omdat het de innige liefde verklaart die er in het hart leeft.

We kunnen toegenegenheid hebben tot een persoon en zeggen, dat is een aardige man, dat is een degelijke vrouw. Maar dit woord, deze uitdrukking is niet zo sterk als een innig verlangen des harten waarover Paulus spreekt. Wat leefde er in het diepste van zijn ziel?

De apostel verklaart het en zegt: 'het verlangen van mijn hart gaat uit naar mijn volk, ik denk over Israël, ze zijn steeds voor mijn aandacht, ik ben bezorgd over hen als ik denk aan hun geestelijke ellende'.

Hoe is het met ons, als we iemand in doodsgevaar zien, zijn we dan ook ontroerd? We weten, dat er enkele dagen geleden ongeveer driehonderd mensen in Brussel in de vlammen omgekomen zijn. Wanneer u daar geweest was, wat zou u dan gedaan hebben? Zo we nog enig menselijk gevoel hebben, zal ons antwoord zijn: 'Wel, ik zou alles geprobeerd hebben om die arme mensen te redden uit de vuurzee'. Dat hebben vele inwoners van Brussel ongetwijfeld geprobeerd, maar voor velen kwam de hulp te

laat, het vuur was zo geweldig, dat men het lijdelijk moest aanzien, dat de slachtoffers in levende lijve verbrandden.

Wanneer wij de mensen, die in levensgevaar zijn niet helpen in hun nood, zijn we zeer wreed en goddeloos. Er zijn in onze tijd zeer veel mensen in levensgevaar, miljoenen leven zonder God en zijn op weg naar de eeuwige rampzaligheid.

Laat ons eerst eens denken aan ons eigen gezin, aan eigen gemeente en aan eigen stad. Hoevelen zijn er, die wandelen op het brede pad der zonde. Wat is het antwoord, dat velen geven, wanneer er gesproken wordt over de ellende van de zondaar en de redding van zielen? God alleen kan mensen bekeren, het is de Heilige Geest die het hart moet veranderen. Dit is ongetwijfeld waar, wij kunnen niemand bekeren, dat is alleen het werk des Heeren. Het is voor ons om te beantwoorden of we wel eens iets beleven van wat Paulus zegt: "Het verlangen van mijn hart, de begeerte van mijn ziel is, dat de Heere ze moge bekeren, opdat de ogen der blinden zullen open gaan, dat zielen worden gered en ze God leren vrezen." Onderzoek uzelf eens, hoe is het in ons hart, wat zijn de werkzaamheden van onze ziel, smeken we de Heere of Hij Zich moge ontfermen over arme zondaren? We moeten niet eerst beginnen om een onderzoek in te stellen naar het leven van anderen of zij sterk verlangen, dat Gods koninkrijk zal uitgebreid worden. Hoe is het in uw hart? Bidt u weleens voor het aangezicht des Heeren met sterke aandrang der ziel of God zich mocht verheerlijken in het redden van zielen? We kunnen o zo veel spreken over de waarde van één mensenziel, dat ze meer betekenis heeft dan de hele wereld; maar wat is de praktijk in ons leven?

We zijn soms zo prachtig aan het theologiseren, maar als we met ons hart niet beleven wat we met onze mond bespreken, zijn onze woorden ijdele klanken.

Paulus was ontroerd, hij was werkzaam met het eeuwig heil van zijn volk en de verlossing van Israël. De farizeeërs waren zijn tegenstanders, het waren mensen, die hem op alle mogelijke wijze de voet dwars zette, zijn uitgesproken vijanden. En toch, hij bad voor hun bekering. Hij zegt: "*De toegenegenheid mijns harten; dat is het verlangen van mijn hart, mijn zielewens is, dat God ze moge bekeren.*"

Paulus geeft ons een blik in zijn hart, hij legt zijn zielsleven bloot en vertelt dat hij voortdurend God bad om de bekering van Israël. De apostel had niet alleen een sterke voorliefde voor zijn volk, maar ook gebed in zijn hart voor Israël. Hij worstelde aan Gods genadetroon dag en nacht of de Heere Zich mocht ontfermen over het Joodse volk. Paulus wist heel goed, dat de Heere hem Zijn Geest moest geven om te bidden en toch bad hij voortdurend dat Israël de gezonden Messias mocht aanvaarden. De apostel zegt over het bidden tot God: "Ik zal met de Geest bidden en ik zal met het verstand bidden." En toch geeft hij ons het advies: "Bidt zonder ophouden."

Het Joodse volk was in die tijd vervuld met grote haat tegen Christus, daarom was ook Paulus een voorwerp van hun vervolgingswoede. Is dit een wonder?

Nee, van nature zijn we alle vijanden van het Evangelie van Christus. De mens is door zijn val in Adam dood in de zonden en misdaden. *Daarom is Christus voor de Jood een ergernis en voor de Griek dwaasheid, maar voor hem die gelooft is Hij de kracht Gods en de wijsheid Gods.* Paulus was zelf een bittere vijand van de Kerk van Christus geweest, daarom kon hij de haat en vijandschap van de Joden zo goed begrijpen. God had ingegrepen in zijn leven en toen was hij van een vervolger van Christus' Kerk een prediker van het Evangelie der genade geworden.

De Joden openbaarden hun vijandschap tegen Christus, vele mensen verbergen hun haat en toch zijn ze in hun hart vol bitterheid tegen de leer van vrije genade. De apostel spreekt over zijn ervaringen omtrent de vervolgingswoede die hij moest beleven om Christus' wil. Hij zegt daarvan: "In het reizen menigmaal in gevaren van

moordenaars, in gevaren van mijn geslacht, in gevaren van valse broeders.”

En toch al heeft hij bittere ervaringen met Israël, hij heeft hen innig lief. De vijandschap die hij van zijn volk heeft ervaren kon het liefdevuur in zijn hart voor Israël niet uitdoven. Hoe kwam dat? Het geheim van dit raadsel was Gods liefde in zijn hart.

Israël staat vandaag in het centrum van het wereldnieuws. Praktisch iedereen spreekt over de crisis in het Nabije Oosten en de spanning onder de volken. Wat zal er gebeuren? De leiders van de Arabische wereld houden redevoeringen, waarin de Mohammedaanse volken opgeroepen worden tot de heilige oorlog. Het klinkt luide: *Israël moet vernietigd worden en het heilige land teruggegeven aan de Palestijnse Arabieren*. De radio van Cairo en Damaskus zenden stromen van bittere woorden, die vol van haat zijn, de ether in. De koning van Jordanië heeft zich aangesloten bij de vijanden van Israël. Het onweer pakt onheilspellend samen boven het hoofd van het Israëlitische volk. Wat zal de toekomst ons brengen? Bidden wij voor het bedreigde Joodse volk? Wat doen de Christelijke volken voor Israël, dat door de hele Arabische wereld met vernietiging bedreigd wordt? Is het ons gebed tot God, dat ze gespaard mogen worden voor een vreselijke oorlog? Is het ons gebed, dat de Heere Israël moge bekeren, opdat ze genade zullen ontvangen?

Het is ons heilige roeping, dat we het Israëlitische volk in ons gebed opdragen aan de troon der genade. Vergeet toch Israël niet. God zegt in zijn Woord: *Israël is mijn eerstgeborene*. De Heere Jezus heeft tot de Samaritaanse vrouw het opmerkelijke woord gezegd: “Want de zaligheid is uit de Joden.”

God mocht Zich in onze tijd ontfermen over het oude bondsvolk, dat nu opnieuw in grote benauwdheid is.

Er staat nergens in de Bijbel, dat de Joden moeten heersen over de kerk en de volken der wereld. Het moet ons voortdurend gebed zijn, *dat Israël met de Christelijke volken zich zullen buigen voor de Christus Gods*. Het is Israëls plaats, om naast de andere volken Sions Koning te aanbidden en te verheerlijken. God spreekt vandaag in bijzondere zin tot het volk van Israël. Het oorlogszwaard van de Arabieren bedreigt de Joden in het heilige land. Ons gebed tot God moge zijn voor Israëls redding en bekering. Paulus was zeer bezorgd voor het zieleheil van zijn volk, daarom bad hij: *“Heere bekeer Israël, opdat ze gered mogen worden van de eeuwige toorn en Uw genade zullen ontvangen. O Heere God, zo bidt de apostel, wilt U ontfermen over Israël, opdat ze ingelijfd mogen worden in uw kerk en de eeuwige zaligheid zullen beërven.*

Wat moet ons gebed zijn in deze ure?

Heere, dat Gij de beproeving van het Joodse volk moge gebruiken, dat ze tot U bekeerd zullen worden.

We weten niet wat de toekomst ons brengen zal, maar we kunnen het aanvoelen dat we voor een grote gebeurtenis staan. Israël staat aan de vooravond van een groot conflict. De Heere moge verhoeden, dat ze door hun vijanden verpletterd zullen worden. God staat boven alles, maar toch is de hemel der verschijnselen vol donkerheid en duisternis.

De Heere spreekt tot Israël, maar ook tot ons Nederlandse volk en tot een ieder van ons persoonlijk. Horen wij de stem van God in het wereldgebeuren, luisteren we naar de roepstem tot bekering?

Paulus zegt: ***Het gebed dat ik tot God voor Israël doe is tot hun zaligheid.***

Bidden wij voor de komst van Gods koninkrijk? Paulus bad steeds voor de bekering

van zijn volk, maar hij smeekte de Heere ook voor de redding van de heidenen. De apostel heeft veel gebeden voor de geestelijke welstand van de kerk en hij verzocht zijn vrienden ook om, om voor hen Gods zegen af te smeeken. “Broeders, bidt voor ons, opdat God de deur des Woords voor mij opene.” Paulus had veel genade en wijsheid van God ontvangen, maar hij wist uit eigen ervaring, dat de Heere hen steeds moest bedienen uit de fonteynen des heils. God is het die opent en niemand sluit en wanneer Hij sluit kan niemand openen. Hoe is het in ons zieleleven? Bidden wij voor de bekering van hen, die met ons samenleven, of hebben we het druk met de zorgvuldigheid des levens?

Het wordt zo gauw gezegd: ‘God moet gebed in ons hart geven’. En dit is volkomen waar. Maar vergeet niet, dat Paulus gebeden heeft, zelfs veel gebeden, ja ook geworsteld om genade en ontferming.

Is het ons heilig verlangen dat God mensen moge bekeren, opdat Hij zal verheerlijkt worden en zondaren gered van de eeuwige verdoemenis?

Het is mogelijk, dat u zegt: ‘Het is zo donker in mijn hart’. Wat is toch de oorzaak van deze duisternis en uw zielestrijd? We kunnen zo gauw ons hart geven aan de ijdelheid der wereld en de dingen van het tijdelijke leven. Er is zoveel dat aftrekt van de levende God en dan wordt het duister in ons hart. We zijn bezorgd over duizenden dingen en wat de dag van morgen ons brengen zal en we vergeten de God des levens. Ieder mens heeft een roeping, ouders moeten hun kinderen opvoeden in de vreze des Heeren en de kinderen moeten hun vader en moeder gehoorzamen. De mens wie hij ook moge wezen moet in de eerste plaats denken aan het heil van zijn onsterfelijke ziel.

Ouders, wanneer u thuis bent met uw kinderen, spreekt u dan weleens met hen over het Woord van God? Stelt u weleens een onderzoek in of uw kinderen geluisterd hebben naar de boodschap van het Evangelie? Wanneer u uit de kerk naar huis gaat laat u dan de vogelen des hemels toe om het zaad van het Woord op te pikken, dat in uw hart gezaaid is?

Dat doet u ongetwijfeld als u dadelijk over de dingen van de wereld spreekt bij het verlaten van het kerkgebouw.

Wat is uw gewoonte op de dag des Heeren? Bidden tot God om een zegen voor uw hart? Spreken over de Heere en zijn zalige dienst? Of alleen denken over de wereld en de genoegens van het vlees?

Er zijn ook mensen, die naar de kerk gaan om te slapen, zij zijn maar even op hun plaats of ze zijn in het land van dromen. Deze kerkbezoekers kunnen niets navertellen van de boodschap Gods die gebracht werd. We moeten luisteren naar wat de Heere zegt en ons hart richten om God te zoeken.

Paulus bad ernstig tot de Heere, daar geeft hij een heerlijk getuigenis van: *“En het gebed, dat ik tot God voor Israël doe, is tot hun zaligheid.”* De apostel had dikwijls veel kracht in zijn hart om tot God te bidden.

Wij moeten eveneens tot God bidden of Hij ons wijsheid en lust geeft om te arbeiden tot de komst van Zijn koninkrijk.

Hoe is de geestelijke toestand vandaag in de kerk des Heeren?

Niet best.

Het gaat niet goed in Nederland, het is uitgesproken slecht in het Christelijk Europa. De afval van God en Zijn dienst grijpt om zich heen, daarom is er reden om te wenen over de geestelijke toestand van de volken der wereld.

De goddeloosheid en de zedeloosheid was in Paulus' tijd ook groot, lees eens wat hij in de brief aan de gemeente van Rome schreef. In de oudheid was het leven der volken

niet beter dan wat er nu gebeurt in donker Amsterdam, het zedeloos Parijs en het goddeloze New York. Het was een leven naar het vlees, een lasteren van God, corruptie en onderdrukking. En toch, Paulus predikte in de oude goddeloze wereld het Evangelie van Christus. En hij bad voor de bekering van Israël.

Wij moeten allen getuigen van God en bidden of de Heere een nationale bekering wil geven. De volken der wereld maken zich rijp voor Gods oordelen. Reeds dreigt de Heere met oorlog en hongersnood. We hebben de Geest des Heeren nodig en een biddend volk, opdat er verandering in onze wereld zal komen. De Geest des Heeren was Paulus in rijke mate geschonken, dat was de reden waarom hij zo ernstig en dringend bad voor de bekering van Israël en de volken.

Ongetwijfeld wordt er in het hart gedacht: 'maar moet ik voor mijzelf niet tot God bidden om licht en genade?'

Natuurlijk, vlucht steeds met de noden van uw hart tot de levende God en smeeke Hem om licht en wijsheid. U mag uw ziel uitgieten voor Gods aangezicht en troost en sterkte van de Heere begeren. De Almachtige God hoort de oprechte bidden en Hij antwoordt op het ootmoedig smeekgebed. Dat we veel mogen bidden om licht en genade om door de Heere bediend te worden uit de fonteynen des heils. En wanneer de Heere ons meer geestelijk licht schenkt zullen we steeds meer bidden tot Gods eer.

Wat zijn geoeffende Christenen?

Dat zijn altijd niet de mensen die veel praten, maar de voorbidders voor land en volk. Paulus was een zeer geoeffend Christen, een grote in Israël, een man van de daad, een geloofsheld.

Er zijn mensen die veel spreken over de vrije genade en de rechtvaardigmaking van de zondaar. Het is zeer goed om over Gods soevereine genade te spreken als het ook eigen zielservaring is en we het vertellen tot eer des Heeren.

Wat is een geoeffend Christen met rijke geloofsoefeningen en een godzalige levenswandel?

Zie daar Paulus, hij bidt, hij heeft de eer des Heeren op het oog en het heil van Sions kerk. De apostel bidt ernstig en vurig tot God, of Hij zijn genade wilde schenken aan het volk van Israël. *O Heere, zo smeekt hij, gedenk toch aan mijn arme volk, dat in wettische vroomheid leeft met een deksel op hun hart. Mijn Koning, zo zucht hij tot God in zijn gebed, mocht Gij dat deksel wegnemen, opdat ze U mogen kennen tot zaligheid.*

Het gebed dat ik tot God voor Israël doe is tot hun zaligheid.

De Heere geve, dat wij voor de kerk des Heeren in Nederland mochten bidden tot God zoals Paulus bad voor de bekering van Israël. Wat was er een liefde in het hart van de apostel voor God, het was zijn zielsbegeerte, dat de Heere verheerlijkt zou worden door de bekering van zondaren. Wat was er een ijver in zijn hart om zielen voor Christus te winnen. Hij werkte dag en nacht in Gods koninkrijk, opdat de Heere de eer zou ontvangen en zondaren gered mochten worden. Wat een liefde tot Israël spreekt er uit zijn innig en ootmoedig smeekgebed. Paulus wist heel goed, dat hij zelf geen mensen kon bekeren daarom smeekte hij zo ernstig, dat de Heere het mocht doen door de onweerstandelijke werking van Zijn Geest. De apostel heeft veel vrucht op zijn arbeid gehad, de Heere heeft hem in zeer bijzondere zin gebruikt tot de opbouw van Zijn kerk. Toen de Heere hem bekeerde, predikte hij terstond Christus, dat Hij de Zone Gods was. Paulus heeft veel getuigd! Hij heeft eerst aan de Joden en daarna aan de heidenen het Woord des levens verkondigd.

Denk eens aan zijn arbeid in Antiochië, een stad in zijn geboorteland Cicilië, waar vele Grieken kwamen om hem te beluisteren. De Joden werden nijdig, toen ze de

grote schare heidenen zagen en ze weerspraken wat van Paulus en Barnabas gesproken werd. Toen zei Paulus het treffend woord: “Nademaal gij het Woord Gods verwerpt en u des eeuwige levens onwaardig keurt, zie wij keren ons tot de heidenen en die zullen horen.” Dat woord was vlijmscherp en het verwekte vijandschap in hun hart, want ze dachten: *wij zijn toch Gods uitverkoren volk.*

Dat waren ze inderdaad, maar het is niet al Israël wat *Israël* genaamd wordt. Is het in onze tijd niet precies zo bij velen, die zich Christenen noemen? Het leeft in hun hart en soms wordt het ook door hen gezegd tegen mensen van een andere kerk: *Des Heeren tempel, des Heeren tempel, des Heeren tempel zijn deze.* Wij komen uit een geslacht dat God vreest; wij zijn Abrahams zaad.

Het is ongetwijfeld een weldaad, wanneer we uit een Godzalig geslacht gesproten zijn en bij een kerk horen, waar de vrije genade gepredikt wordt, maar het is niet genoeg tot zaligheid.

Paulus vergat zijn volk niet, integendeel, hij dacht eerst aan Israël en daarna aan de volken der heidenen. Wilt u een bewijs? Het was zijn vaste gewoonte om op zijn zendingsreizen eerst met de Joden contact te maken, die in de diaspora leefden, daarom bezocht hij de synagogen om met hen te spreken over de hope Israëls. Het was zijn gebed en hartewens, dat de Heere ze mocht bekeren, want ze dachten door de werken der wet zalig te kunnen worden. Dacht Paulus, dat God zijn gebed nodig had? De Heere heeft niets van ons nodig. Hij is de heilige en de volzalige in Zichzelf, maar het behaagd Hem om ons Zijn Geest te geven en dan bidden we tot Gods eer. Dit was een geschonken gebed, het is Gods eigen gebed, omdat het gewerkt is door de Heilige Geest.

Paulus zegt: **“Mijn verlangen, mijn gebed tot God is, dat Israël zal behouden worden.”** Hij gevoelde zich één met zijn volk. Israëls zaak was zijn zaak, al was de vijandschap tegen Christus zeer groot. Hij wist uit eigen zielservaring, dat God eigen gerechtigde farizeeën veranderen kan in ootmoedige zondaren. Mochten ook wij een heilig verlangen in onze ziel hebben voor onze familie en voor Nederlands volk, opdat ze behouden zullen worden van de toekomstige toom.

Paulus wist uit eigen beleving wat het was om zonder God te leven en zonder hoop te zijn voor de eeuwigheid. Ieder kind des Heeren weet er iets van wat het is om zonder God in de wereld te zijn en geen Borg te hebben voor zijn ziel, want dat heeft hij beleefd. Het beste bewijs, dat God Zich in Zijn genade aan ons heeft geopenbaard is, wanneer de liefde des Heeren uitgestort is in ons hart. Paulus kon spreken van de Goddelijke liefde aan zijn ziel geschonken en de vrede Gods, die alle verstand te boven gaat.

Wanneer wij ons niet interesseren voor de zaligheid van onze medemensen is het niet best met ons gesteld. Zou u denken, dat hij een waar Christen is die nooit bewogen is over het zieleheil van anderen?

Paulus was bewogen over Israël, omdat het in duisternis wandelde en ieder kind des Heeren beleeft iets van deze heilige ontroering over het lot van onsterfelijke zielen. Het is zeer nodig om dit ernstig te overdenken, want het leven der genade verklaart zichzelf omdat oprechten van hart deze heilige bewogenheid kennen uit hun leven. Dit is niet de dagelijkse beleving; waren we maar veel bewogen en vervuld met heilige zorg voor onze kinderen, we zouden ze veel in het gebed opdragen aan Gods troon. Dat het voortdurend ons gebed zij: *O Heere, mocht Gij mijn kinderen bekeren!* Dan hadden we iets van de geest van Paulus. De apostel had ook niets van zichzelf, maar God gaf hem de Geest der genade en der gebeden. De Heere geve ons Zijn Geest, want met het constateren, dat onze kinderen niet willen luisteren, komen wij niet

verder. Wij moeten voor hen bidden.

De Israëlieten waar Paulus over sprak waren mensen, die de apostel helemaal niet mochten. Ja, ze stonden hem zelfs naar het leven. Ze hebben hem in hun vijandschap eens gestenigd te Lystra. Van de Joden had hij veertig slagen min één vijfmaal ontvangen en toch had hij liefde voor hen. Hoe is dat mogelijk? Zo zal iemand zeggen.

Dat kwam omdat God hem veel liefde in het hart gegeven had en hij in ootmoed voor de Heere wandelde. Paulus sprak niet alleen over zelfverloochening, hij mocht het ook voor zichzelf beoefenen. Zie dat is de vrucht van het geestelijke leven. Dat de geest van Christus, die in Paulus' hart woonde, ook in onze zielen mocht wonen.

Wat is er veel koudheid en onverschilligheid in de kerk des Heeren, wat weinig bewogenheid over de zielen, die zonder God leven. Het is tegenwoordig bijna spreekwoordelijk: "De jeugd is zo lastig." Er zijn ongetwijfeld jonge mensen die zich te buiten gaan aan allerlei zonden en een schande zijn voor hun ouders en het Nederlandse volk. Wat is het beste geneesmiddel voor de losgeslagen jeugd?

U moet ze aanspreken in de geest van de apostel Paulus met heilige bewogenheid over het heil van hun ziel. Wat denkt u wat de vrucht zal wezen van zulk een gesprek? Dat de consciëntie van deze jongens en meisjes zegt: 'Ik ben mis, het gaat niet goed met mij, zo kan ik niet sterven en God ontmoeten. Wanneer ik in de zonde blijf leven ga ik voor eeuwig verloren. Ik moet de dienst van de duivel verlaten en een keuze doen om tot Gods eer te leven.'

Satan, de mensenmoordenaar van de beginne, zegt: 'Luister niet naar Gods Woord, geniet van het leven, je bent maar eens jong en wat zou het geven, anderen doen het immers ook'. De mens probeert met allerlei argumenten om zich vrij te praten, we mogen behoren bij de jeugd of reeds een grijsaard zijn. De één zegt: 'O nee, ik zal wel niet uitverkoren zijn, het zal toch niet voor mij wezen'. Een ander heeft als argument om zich te verontschuldigen: 'Ik heb geen tijd om over geestelijke dingen te denken. Er is een groot gezin waarvoor ik werken moet en een belangrijke post die ik verzorg'. En zo leeft de mens door totdat het voor hem te laat is om gered te worden.

De Heere zegt in zijn Woord bij monde van Paulus. "Vermaant elkander ten alle tijd zo lang als het heden genaamd wordt, opdat niet iemand zal achtergebleven zijn door de verleiding der zonde." Dit Godswoord zegt ons niet *dat alle mensen behouden zullen worden*. O nee. Maar het zegt ons, *dat de Heere goddeloze zondaren bekeert en hen van een erfwachter der hel aanneemt tot zijn volk*.

Paulus heeft in het gebed met God geworsteld, dat de Heere Zich mocht ontfermen over Israël. Dat was zijn zielewens. Luister eens naar zijn ernstig gebed: *De liefde van mijn hart en het gebed dat ik tot God voor Israël doe, is tot hun zaligheid, opdat ze gered mogen worden*.

Paulus' gebed is niet voor niets geweest en God kan ook in onze tijd aan mensen het leven der genade schenken. Bidt zonder ophouden, dankt God in alles en zingt tot de eer des Heeren.

Paulus was een Godsman, hij had heilige ijver en veel liefde in zijn hart voor de kerk des Heeren.

Er zijn in de wereld mensen, die veel ijver hebben voor zichzelf om groot te worden en zichzelf te verheerlijken. Anderen openbaren een bijzondere ijver voor de godsdienst, ze reizen stad en land af om een Jodengenoot te maken, die lid wil worden van hun kerk. Christus zei van deze ijveraars, *dat hun arbeid niet tot Gods eer was, maar eigen eer en de grootheid van het nationale Israël tot doel had*. Daarom zegt Hij tot deze ijveraars der wet: *En wanneer ge ze gevonden hebt, maakt ge hen een kind der hel tweemaal erger dan gij zijt*.

Wat was de Heere Jezus toch vlijmscherp als het ging tegen de farizeeërs en de

eigengerechtigde vroomheid van Israël. Paulus was ook scherp tegen de wettische eigengerechtigheid en uitwendige vroomheid van het Joodse volk. Maar de apostel was vol van liefde en toegenegenheid, wanneer hij sprak over het oprechte volk van God.

We hebben hier een zielsontboezeming van de apostel Paulus, het was zijn begeerte en gebed, *dat Israël zou behouden worden*. Paulus had geen kinderen, maar hij was wel bezorgd over de kinderen Israëls. De apostel was eveneens zeer bezorgd en zelfs ontroerd over de toestand van de mensen, die zonder God leefden.

Zijn wij ook ontroerd over de mensen, die nog leven in hun natuurstaat? Zijn we heilig bezorgd over onze kinderen, die nog leven zonder God? Zijn we werkelijk ontroerd en bewogen, ja heilig bezorgd over de kerk des Heeren?

Neem dit woord eens met u mee en overdenk het ernstig in uw hart. Het is in de eerste plaats niet nodig om ons te onderzoeken of we veel geld geven voor de kerk maar of we tot God bidden om de uitbreiding van zijn koninkrijk. Uitwendige ijver tot God hebben de Mohammedanen ook. Dat is geen kenmerk van het geestelijke leven. Een uitwendige ijver voor de dienst des Heeren is niet te verwerpen, maar bewogenheid des harten over Israël dat in duisternis leeft en miljoenen mensen, die onbekeerd zijn is een vrucht van het geestelijke leven. Zijn wij heilig bewogen over ons volk?

Paulus heeft de gemeenten, die hij diende in de verkondiging van het Evangelie, dikwijls met tranen vermaand. De apostel had niet de gewoonte om op de kansel te wenen zoals soms predikers doen, wat meestal tot doel heeft om het gehoor de indruk te geven van bijzondere Godzaligheid. We moeten altijd eerlijk en oprecht zijn voor God en de mensen, maar inzonderheid met de arbeid in Zijn koninkrijk.

Paulus was in zijn aard geen gemoedelijk man, integendeel, een persoon met scherpe lijnen in zijn leven, met een vurig karakter. Hij was niet zo gauw bewogen. Maar als het ging over het zieleheil van zondaren, over het eeuwig wel of eeuwig wee, dan was hij ontroerd tot in het diepste van zijn hart. De apostel is in zijn gebed voor Israël en zijn heilige ijver voor God voor ons een lichtend voorbeeld.

De mens zegt soms: 'Maar ik ben geen Paulus en ik geef mij niet uit voor een dienaar van de kerk'.

Het is niet nodig om een ambtsdrager te zijn in de kerk om gebed te hebben voor de komst van Gods koninkrijk. Wanneer de vreze des Heeren in ons hart leeft zullen we iets beleven van heilige bewogenheid voor onze medemensen, die allen reizen naar de grote eeuwigheid. Dit is geen wettische en vrome ijver, maar evangelische ijver en dan zijn we een getuige van de naam des Heeren. Wat is onze levenspraktijk? Zijn we een lichtend licht te midden van een krom en verdraaid geslacht?

Paulus spreekt over Israël, het volk dat God verkoren had uit de geslachten der mensen om zijn lof te verkondigen.

TOEPASSING

Israël staat opnieuw onverwacht in het centrum van het wereldnieuws, het wordt bedreigd door de zonen van Ismaël. Gedenkt in uw gebed aan Israël, neemt het volk der Joden mee naar Gods genadetroon. Bidt dat de Heere hen moge verlossen uit de hand van hun vijanden, die hen aan alle zijden benauwen. Israël kan in deze tijd met de psalmist wel zeggen: *Ze hebben mij omringd als bijen*. De Heere geve dat allen, die hen bedreigen met dood en verderf, verstrooid mogen worden. In het Zuiden is het Egypte dat gereed ligt hen aan te vallen, in het oosten Jordanië, dat zich bij hun vijanden heeft aangesloten en in het noorden is het Syrië dat hun ondergang zoekt. De Russische vloot kruist op de Middellandse Zee, gereed om in te grijpen, wanneer de Amerikaanse marine Israël hulp mocht bieden in de strijd. De haven van Eilath is

afgesloten, door de Egyptenaren, omdat de secretaris van de Verenigde Naties, Oe Thant, de Canadezen, die als een beveiligingsleger in de woestijn Sinai waren gestationeerd, heeft laten terugtrekken. Het Suez-kanaal is geblokkeerd voor Israëlitische schepen, uit vijandschap tegen de Joden. Het volk van Israël zit opnieuw voor de Rode Zee met de Egyptenaren achter zich om hen te vernietigen.

Dat Israël moge roepen tot de God van hun vaders om gered te worden uit de hand van hun haters.

Het is de plicht van alle Christenvolken en van ons Nederlandse volk om het volk van Israël te gedenken in ons gebed.

In de wereldoorlog die achter ons ligt zijn er zes miljoen Joden omgekomen in de concentratiekampen door de wreedheid van de Nazibeulen. De Heere moge Israël bewaren voor een nieuwe nationale ramp, die duizenden van hun volk het leven zal kosten. Dat het gebed voor het bedreigde volk in ons hart moge vermenigvuldigen en ze gered mogen worden uit de benauwdheid. We hopen van harte, dat ze als overwinnaar uit de strijd mogen komen en het beleven met de dichter van oud-Israël: *“Want deze God is onze God, eeuwiglijk en altoos.”*

Bidden wij tot God, dat Hij Zich moge verheerlijken in het wereldgebeuren? Is het ons voortdurend gebed: *O Heere, bewaar en vermeerder uw kerk; en bekeer Israël tot U?* Bidt toch of God uw kinderen moge redden en dat Hij er velen in onze gemeente het leven der genade zal geven, opdat er een grote schare de Heere zal toegevoegd worden. De Heere kent degenen die de Zijnen zijn. Hij heeft overal een overblijfsel naar de verkiezing van Zijn genade. In Jeruzalem werden er op de Pinksterdag drieduizend mensen tot God bekeerd. En daarna deed de Heere dagelijks toe tot de gemeente die zalig werden.

De Heere geve ons gebed in ons hart en zieleworstelingen voor Zijn troon, opdat Hij Zich in het midden van Zijn kerk zal openbaren in Zijn gunst en genade. Want bij God is genade en ontferming en een eeuwige volheid.

Het is mogelijk dat ge in uw hart denkt: *zou God mij nog willen bekeren, ik ben al zeventig jaar?*

De Heere roept ons allen tot bekering of we acht jaar zijn of tachtig; en Hij schenkt een zondaar soms in de elfde ure van zijn leven nog bekering. Paulus heeft gepredikt en gebeden tot God en de Heere heeft wonderen van genade gewerkt in de harten van zondaren.

O dat God ook in onze tijd wonderen moge doen, wonderen aan het volk van Israël, opdat hun vijanden beschaamd zullen worden en wonderen van genade.

Het zij ons gebed tot God dat Israël door de crisis waarin ze zijn, mogen gelouterd en geheiligd worden om een nationale wedergeboorte te beleven. De Heere gedenke in Zijn gunst Zijn kerk op aarde en dat heilig ijvervuur ons hart moge vervullen om te bidden voor de vrede van Jeruzalem.

Christus is altijd in het midden van Zijn kerk. Hij wandelt tussen de zeven gouden kandelaren. De Heilige Geest werkt nog ook in onze tijd, zodat zondaren worden overtuigd van hun schuld en verlorenheid en door Gods liefdemacht gered worden van het eeuwig verderf.

God Almachtig gedenke ons in zijn gunst. Hij gedenke inzonderheid het volk van Israël in de benauwdheid waarin ze leven. De tijd moge spoedig komen, dat Israël met de Christelijke volken de Zone Gods mogen belijden als hun Heere en Koning. Gewis, dan zullen de engelen in den hemel de harpen nemen en zingen van Gods wonderen. *Want dan zal geheel Israël zalig worden. Amen.*

3. DE VERLOSSING VAN HET VOLK VAN ISRAËL

Liturgie.

Ps. 46 : 3

Lezen: Exodus 14 : 10 - 31

Ps. 66 : 3 - 5

Ps. 74 : 18 - 20

Ps. 118: 5.

Toen strekte Mozes zijn hand uit over de zee; en de zee kwam weder, tegen het naken van de morgenstond tot haar kracht en de Egyptenaren vluchtten die tegemoet, en de Heere stortte de Egyptenaren in het midden van de zee.

Exodus 14:27

We leven in historische dagen. God heeft op zeer bijzondere wijze ingegrepen in het volkenleven en Israël verlost uit de hand van hun vijanden. De Heere heeft in de loop der eeuwen dikwijls zijn almacht en genade geopenbaard in het volksleven van Israël. Denk eens aan de tijd dat Israël in ballingschap leefde, toen was er een man, die in zijn hart besloten had om het hele volk te vernietigen.

Wie was de man, die Israëls ondergang zocht? Dat was Haman een zoon uit het geslacht van Amalek. Hij was een vriend en de vertrouweling van de wereldheerser koning Ahasvéros. Alle mensen in de stad bogen zich diep neer voor Haman, alleen de Jood Mordechaï bewees hem geen eer en boog zich niet in het stof voor de Amelekiet. Haman dacht dat hij alles kon, hij leefde alsof er geen God in de hemel was. Deze trotse Amalekiet was woedend op Mordechaï, hij zwoer in zijn hart dat hij hem zou laten doden. Haman was zo zeker van zijn zaak, dat hij al een galg in zijn tuin liet plaatsen om Mordechaï daaraan op te hangen. Hij verblijdde zich reeds in de dood van de Jood, maar toen heeft God ingegrepen. De bloeddorstige Haman dacht in zijn hart, ik zal niet alleen Mordechaï doden, maar dat ganse volk. Hij wilde Israël uitroeien, opdat het geen volk meer zou zijn. Het was de duivel, die dit goddeloze plan in zijn hart gaf, en de vijandschap van Haman tegen de kerk des Heeren .

Wat is er gebeurd met de trotse Amalekiet?

God stond op ten strijde voor zijn volk Israël. De Heere had Haman onverwachts kunnen wegnemen, maar Hij liet hem zijn plan eerst klaarmaken en dan vangt Hij deze wijze in zijn arglistigheid. God gebruikt de koningin Esther als een middel in zijn hand om Haman tot een val te brengen. Zij gaat op raad van haar oom Mordechaï met een smeekschrift tot de koning Ahasvéros, opdat haar leven gespaard zal worden. Dat was het begin van Hamans val. Zie daar Esther bevend voor de koning, smekend heft ze haar ogen op tot haar man Ahasvéros zei tot haar: "Wie is de man, die u naar het leven staat en die uw volk wil uitroeien." Toen wees ze met haar vinger naar de gunsteling des konings en zeide tot hem: "Dat is deze boze Haman." De trotse Amalekiet werd doodsbleek.

Ahasvéros stond op in grimmigheid des harten De hovelingen van de koning vertelden hem, dat Haman het plan had om Mordechaï, die zijn leven gered had, te doden. De koning werd woedend toen hij het goddeloze plan van Haman vernam, daarom sprak hij het doodvonnis over hem uit. Ahasvéros gaf het bevel om Haman te doden en dat de straf, die hij Mordechaï had toegedacht, aan hem zou worden voltrokken.

Zie dat was Gods hand die dit bewerkte, Haman werd gestraft en Mordechaï met eer gekroond.

De verlossing die de Heere gaf door de hand van Esther en de wijsheid van Mordechai staat beschreven in de analen van Israëls volksgeschiedenis en is geboekstaafd in Gods heilig Woord.

De Heere heeft in onze tijd opnieuw op wondervolle wijze ingegrepen in het volkenleven en de boze Haman, die Israël wilde vernietigen, heeft de nederlaag geleden. Laten we het aan God overgeven, wat Hij zal doen met deze bloeddorstige Haman, die dood en verderf wilde uitgieten op het volk van Israël. De Heere heeft alles in zijn hand. Hij bestuurt het leven der volken. Hij voltrekt zijn oordeel op zijn tijd.

We willen overdenken wat God voor Israël gedaan heeft in de dagen vanouds. De Heere heeft het volk Israël eens op wondervolle wijze verlost uit de hand der Egyptenaren. Onze tekst leest u in Exodus 14, waar de verlossing van Israël uit de hand van hun vijanden is beschreven.

DE VERLOSSING VAN HET VOLK VAN ISRAËL

1. **Een grote benauwdheid.**
2. **Een wonder des Heeren.**
3. **Een zingend volk.**

1. Een grote benauwdheid.

De Heere heeft naar Zijn soevereine welbehagen het volk van Israël uitverkoren tot Zijn eigendom. God riep Abraham uit het Ur der Chaldeeën en gaf hem het land van Kanaän tot woonplaats.

In de weg van Gods heilige voorzienigheid ging Jacob met zijn geslacht naar Egypte. Daar hebben de kinderen Israëls vierhonderd jaar gewoond en groeiden ze uit tot een volk. Daarna stond er een ander koning op, die Jozef niet gekend had, en het volk van Israël verdrukte.

De kinderen Israëls riepen in de benauwdheid tot de Heere hun God en de Almachtige hoorde hun smeekstem. En God kende hen en Hij gedacht aan het Woord, dat Hij tot Abraham, Izak en Jacob gesproken had. De Heere zond hen een verlosser om hen te bevrijden uit de macht van de Farao van Egypte.

Mozes, een zoon uit de stam van Levi, werd door God geroepen om het volk te verlossen uit het diensthuis van Egypte. De Heere verscheen aan Mozes die als een herder de schapen van zijn schoonvader Jethro weidde bij het gebergte van Sinäi. God zond hem naar Egypte om Israël te verlossen uit de hand van hun vijanden. De Farao van Egypte wilde niet horen naar het verzoek om de kinderen Israëls te laten vertrekken uit zijn land.

De Heere zond hem plaag op plaag maar steeds verhardde hij zijn hart onder de oordelen. Eindelijk toen al de eerstgeborenen van Egypte door de engel des verderfs waren gedood, liet Farao Israël vertrekken. De verlossing uit Egypte was een wonder Gods, de Heere heeft door Zijn macht en goedheid Israël de vrijheid gegeven. De Heere had aan de aartsvaders het land van Kanaän beloofd, daarom verlost Hij hen uit het land van hun slavernij. Het is voor het volk van Israël zeer groot geweest, toen ze verlost werden uit de ellende en het diensthuis van Egypte.

Zo is het eveneens met een ziel, die door Gods Geest wordt wedergeboren en verlost uit het diensthuis der zonde.

Toen Israël uit Egypte ging zongen ze van Gods grote daden, omdat ze een vrij en onafhankelijk volk waren geworden. Een mens die door God wordt verlost, leert eerst

worstelen om genade en smeekt uit de benauwdheid van zijn hart tot de Heere om ontferming. Het is God, die naar Zijn vrijmacht op Zijn tijd verlossing geeft aan een ootmoedig zondaar. Ieder die onvoorwaardelijk zich overgeeft in Gods hand en om genade smeekt wordt verlost. De Heere geeft een arme smekeling genade voor genade en eveneens een loflied in zijn hart. De Heere had aan het volk van Israël een land vloeiende van melk en honing beloofd.

Denk aan Gods belofte aan Jacob, toen hij in Bethel dat wonderbare droomgezicht had. De Heere zei tot hem: “Het land, waarop gij ligt te slapen, dat zal Ik aan u en uw zaad geven tot in eeuwigheid.” God heeft zijn belofte aan Jacob vervuld. De Heere heeft niet alleen, nadat Hij Israël verlost had uit Egypte en hen door de hand van Jozua in het bezit van Kanaän gesteld had, zijn belofte vervuld, maar Hij vervult zijn woord ook in onze tijd.

Het is God die de geschiedenis der volken schrijft, het is de Heere die Zijn woord vervult, het is de Almachtige die Zijn rijke genade aan zondaren schenkt. De Heere vervult altijd Zijn woord en heilige beloften, die Hij door de dienst van Zijn profeten laat verkondigen. Het is mogelijk dat u in uw hart denkt: ‘Maar zou dit ook nu nog gebeuren, zou dit ook in onze tijd plaats hebben?’

Absoluut, de recente gebeurtenissen, de grandioze overwinning van Israël op de Arabieren is een daad van Gods trouw. God rekent niet met de kracht van de grote volken, zijn macht is een almacht. Israël was door God verlost uit Egypte en het ging met blijdschap in het hart naar het beloofde land.

Welke weg namen ze om naar Kanaän te gaan? Ze kozen zelf de weg niet, God gaf hen een reisplan, en wat de Heere uitkiest voor zijn volk is altijd het beste.

Nam Israël de kortste weg naar Kanaän? Nee, ze gingen in plaats van naar het Noordwesten naar het Zuidoosten en legerden zich naar het Woord des Heeren aan de Schelfzee. De koning van Egypte hoorde waar Israël gelegerd was en hij dacht in zijn hart: ‘Wat dwaas, ik ga dat volk terughalen, ik wil mijn slaven niet missen, ik zal ze opnieuw tot mijn dienstknechten maken’.

Hij gordde zichzelf aan ten strijde, verzamelde zijn leger, zeshonderd wagens, ja al de wagens van Egypteland en zo ging hij met zijn leger op het oorlogspad om het volk van Israël in de slavernij terug te brengen. Onverwachts verschijnt hij met zijn leger op de plaats waar het volk zijn tenten opgeslagen had. Het volk van Israël zag de vijand en ontzetting greep hen aan, ze werden doodsbenauwd. Naar de mens gesproken waren ze een gewisse prooi voor de koning van Egypte. Vóór hen was de zee, achter hen de Egyptenaren, het was voor hen verloren.

Wat staat er in Gods Woord geschreven? *Dat het volk van Israël uit de nood en de omstandigheden waarin ze waren, begonnen te murmureren.* Dat is de mens!

Ze zeiden tot Mozes: ‘Was het dat er geen graven in Egypte waren, dat we hier zullen sterven in de woestijn? Gij hebt ons de vrijheid beloofd, maar we zien het voor onze ogen, dat de dood ons allen zal wegnemen. O, wat zal er nu met ons en onze kinderen gebeuren?’ Het volk van Israël was in doodsbenauwdheid, in angst en ellende.

Wat gebeurde er? God stond op ten strijde voor Zijn volk en gaf Mozes Zijn knecht licht en wijsheid. Het volk was benauwd, maar Mozes was niet verschrikt. Mozes stond daar als de leider van Israël, hij was gerust in God. Hoe kwam dat? Omdat de Heere hem geloof schonk en in rijke mate hem de bediening van Zijn Geest gaf.

We kunnen in ons leven onverwachts in grote benauwdheid komen, in angst en ellende, maar als de Heere ons geloof schenkt, komt er stilheid en rust in ons hart. Het wordt dan zalig ervaren: *Dit weet ik dat God met mij is.*

Mozes ontvangt geloof in zijn hart, en daarom spreekt hij over Gods trouw en de almacht des Heeren. Hij stelt het volk gerust en wijst hen op de Heere, dat Hij de

machtige is, die hen verlost heeft uit Egypteland en Die hen ook zal bevrijden uit de hand van Farao's leger. Mozes herinnert Israël aan Gods grote daden.

Het is voor ons ook steeds nodig, dat wij herinnerd worden aan wat God in het grijs verleden voor ons volk gedaan heeft.

En wanneer we een kind des Heeren mogen zijn is het een weldaad om opnieuw te gedenken aan wat God gedaan heeft toen Hij ons trok uit de duisternis tot Zijn wonderbaar licht. Onze ziel krijgt dan weer troost, kracht en sterkte.

Mozes mag zich met zijn volk Israël overgeven in de hand des Heeren en in stil vertrouwen wachten op Gods heil. Wat een weldaad is het, als we in tijden van benauwdheid, beproevingen en oorlogsgevaar mogen hopen op de levende God!

We zijn in de week die achter ons ligt in een wereldcrisis geweest. Het heeft gekraakt in het volkenleven door de oorlog in het Nabije Oosten en nog is de wereld vol onrust en spanning. Wat is een weldaad Gods?

Als we mogen beleven wat de Godsmen Mozes dikwijls in zijn leven heeft ervaren: "Want hij hield zich vast als ziende den onzienlijke." Dat we met al de noden van ons hart en met al de ellende, die er soms in ons gezin of in het volksleven komen mogen, hopen op Israëls God.

Mozes stond daar als een rots te midden van de baren der zee en het geloei van de storm. Hij was rustig en stil, want hij mocht alles overgeven in de hand des Heeren. Hoort Mozes profeteert tot het volk van Israël. Gods Geest verlicht hem en hij zegt tot het volk dat in grote benauwdheid is en geschud wordt als de bomen van een woud wanneer een zware storm hen treft: "De Egyptenaren, die gij heden ziet, die zult gij niet meer zien in der eeuwigheid."

Mozes beleeft de gemeenschap des Heeren, daarom wijst hij het volk op God en troost hen in de Naam van zijn Koning. Het klinkt van zijn lippen. "Staat en ziet het heil des Heeren." Hij verzekert hen dat de Heere voor hen zal opstaan ten strijde en dat Hij Zijn naam zal verheerlijken voor het aangezicht van alle volken.

Mozes geeft hen in de Naam des Heeren een heilige belofte. Hij zegt tot hen: *De Heere zal voor u strijden en gij zult stil zijn.*

Deze hemelse beloften zijn voor de kinderen Israëls tot sterkte geweest, het volk dat de Heere vreesde is er door bemoedigd en verblijd geworden Ze hebben hoop ontvangen en kracht in hun hart. Het woord van Mozes, dat Gods woord was, is voor hen als balsem geweest in een gewonde ziel.

Is dit ook niet de ervaring van de kerk des Heeren van alle eeuwen? De helse Farao, de vorst der duisternis kan ons op allerlei wijze benauwen en beangstigen. Wat door het volk van Israël beleefd is voor de Rode Zee, wordt ook ervaren in het leven van Gods kinderen. De duivel gaat om als een briesende leeuw, zoekende wie hij zou mogen verslinden. Hoe dikwijls vuurt hij vurige pijlen af, die in vergif gedoopt zijn om onze ziel te treffen en tot wanhoop te brengen. Het is de Almachtige God, die opstaat ten strijde voor allen, die het van Hem verwachten en op Zijn goedertierenheid hopen. De ziel die in angst en benauwdheid leeft denkt dikwijls dat hij verlaten is van God en mensen. Wat hebben we allen nodig?

Goddelijk licht. Het is de Heere die in Zijn eeuwige ontferming en genade kracht in het hart schenkt en geloof in onze ziel.

Wat was de sterkte van Mozes? Dat was het geloof, waarin hij mocht staan, dat hij mocht beoefenen. De Heere schonk hem geloof en in het geloof sprak hij tot het volk Israëls.

Mozes was werkelijk een leider, hij was een voorbidder voor zijn volk, hij gaf hen een voorbeeld van godzaligheid. Mozes heeft tot de Heere geroepen, de nood van Israël

werd zijn nood. Hij heeft gebeden en gesmeekt tot de levende God en de nood van het volk van Israël voor het aangezicht des Heeren gebracht. En de Heere hoorde, Hij heeft op wondervolle wijze verlossing gegeven.

2. Een wonder des Heeren.

Wat is er gebeurd? De Heere antwoordde uit de hemel der heerlijkheid, het klonk uit de mond Gods: *“Wat roept gij tot Mij? Zeg de kinderen Israëls dat ze voorttrekken.”* We mogen in de benauwdheid van ons leven tot de Heere roepen, zelfs al zijn we onbekeerd. Gelukkig de mens, die met al de noden van zijn hart vlucht tot de levende God en ze uitstort voor het aangezicht des Heeren. God weet alle dingen ook de benauwdheid en smart van onze ziel en Hij oordeelt ons hart.

Israël ontving van God het bevel om voort te trekken. De Heere zal zijn wondermacht openbaren voor het oog van Israël en een weg banen door de wateren der zee. Mozes ontving van de Heere een opdracht, hij moest in Gods naam een teken verrichten. De Heere zei tot Mozes: *“Hef uw staf op, en strek uw hand uit over de zee, en klief dezelve, dat de kinderen Israëls door het midden der zee gaan op het droge.”*

God had op allerlei wijze Israël kunnen verlossen uit de hand der Egyptenaren, maar Hij deed het door een natuurwonder.

Mozes gehoorzaamt het bevel des Heeren. Zie daar staat de knecht des Heeren, de staf Gods, waarmee hij de wateren van de Nijl heeft geslagen, is in zijn hand. Hij neemt zijn staf en slaat daarmee op de wateren der Schelfzee en dan geschied er een wonder, een heerlijk wonder, een wonder van Gods almacht. De wateren van de Schelfzee worden van één gescheiden en er wordt een pad gebaad door de zee. Daar staan de wateren, ze werden door Gods wonderdoende hand geplaatst in het hart van de zee als bolwerken en schansen om Israël te beveiligen. Ze staan daar als machtige muren, niet van steen en niet van cement, het zijn watermuren, hemelse vestingwerken door Gods hand daar geplaatst om zijn, uitverkorenen te beveiligen en hen te verlossen uit de hand der Egyptenaren. We mogen met de dichter wel zeggen. *“Wat was u gij zee dat gij vlood en gij Jordaan dat gij achterwaarts keerde.”*

Christus de Engel des Heeren ging heen voor het aangezicht van Israël en Hij baande een pad door de wateren der zee.

Het volk van Israël aanschouwt dit machtig wonder van Gods almacht. Er was voor hen geen weg tot ontkoming en zie de Heere gaf een heerlijke uitkomst.

Het gebeurt dat onze ziel hetzelfde beleeft als Israël voor de Rode zee. Bergen van bezwaren en wateren van verdrukking overdekken ons. Het wordt in het geestelijke leven ervaren: *Ik heb vele bestrijders, o Allerhoogste.* Ja, onze ziel kan zo in de benauwdheid leven dat ze het uitroept: *Ze hadden mij omringd als bijen.* De vijanden van onze ziel zijn in het front en achter ons, we zien hen aan onze rechter- en linkerhand, alles is vol strijd, donkerheid en benauwdheid. Maar er blijft voor Gods volk altijd een weg open, dat is de weg naar boven, naar de troon der genade, die kan de vijand nooit sluiten. We mogen te strijden hebben tegen de duisternissen dezer eeuw en de geestelijke boosheden in de lucht, maar God staat boven alles. Hij is de koning der koningen. Daarom: vreest niet kerk des Heeren. God strijdt! Hij vervult altijd Zijn Woord en belofte, die Hij gegeven heeft. God had tot Israël gezegd: *“Ik zal voor u strijden.”*

Het is een zeer grote weldaad in welke omstandigheden we zijn, als we ons aan God mogen overgeven en toevertrouwen. God grijpt op Zijn tijd in, in het volkenleven om Zijn kerk te bewaren en te beschermen.

We hebben dit opnieuw krachtig, duidelijk en wondervol meegemaakt in de week, die

voorbij gesneld is. Het is Israëls God, die alleen wonderen doet. Het is ongetwijfeld goed en zelfs noodzakelijk om stil te staan bij de wonderen, die God gedaan heeft in het grijs verleden. Het is echter ook nodig om eens bijzonder te letten op Gods wonderen, die Hij in onze dagen gedaan heeft. Israël lag als een prooi op het veld voor de moordlust van zijn vijanden. Al de Arabische volken waren rondom tegen hen tot de tanden gewapend om hen te vernietigen, de Egyptenaren in het Zuiden, de Jordaniërs in het Oosten en de Syriërs in het Noorden. De Russische vloot lag in de Middellandse Zee om te verhinderen, dat Israël van de Amerikanen hulp zou ontvangen. Israël werd besprongen van alle zijden, de oorlog ging om hun volksbestaan. Wat een benauwdheid was er in het hart van de Joden in de oorlog die hen opgedrongen was!

Hoe ging het met dat volk voor de Rode Zee? Wel God greep in. Hij streed voor Israël. Wat was Israëls sterkte? Dat was niet de godsmann Mozes, dat waren niet de oudsten van het volk. Mozes en Aäron waren profeten Gods, ze stonden in nauw contact met Israëls God. Wat lezen we in Gods Woord?

Dat de Engel des Heeren, dat is Christus, die altijd over Zijn kerk waakt, de vleugels van zijn liefde en bewaring over Israël uitbereidt. In al het wereldgebeuren en het bruisen van de volkenzee staat Christus daar en Hij houdt de teugels van de Godsregering in Zijn handen.

Zalig de mens die het voor zichzelf mag beleven, dat God regeert, dat geeft troost en sterkte in het hart. De Heere toont en bewijst dat Hij waakt over Zijn kerk en dat Hij ook nog gedenkt aan het oude bondsvolk.

Helaas, Israël heeft als volk de Christus Gods verworpen, maar de Heere heeft hen niet losgelaten. Hij roept hen tot bekering. Israël was zeer benauwd toen ze voor de Rode Zee stonden, maar de Engel des Heeren plaatste zich tussen hen en de Egyptenaren. De wolk- en vuurkolom verplaatste zich en ging van voor het leger van Israël achter het volk staan, om hen als een schild te dekken. De hemelse wolkkolom gaf licht aan Israël en verspreidde duisternis op de Egyptenaren. Het volk van Israël ontving een pad om op te wandelen, een weg door God zelf gelegd door de wateren der zee. De Heere doet grote wonderen. Hij baant voor Zijn volk wegen waar geen licht en geen pad is.

We denken in ons hart soms: ‘Dat is verloren!’ Maar als de Heere Zijn almacht openbaart wordt het onmogelijke mogelijk.

Dat heeft de Heere bewezen in het volksleven van oud Israël en met het volk van Israël van nu, en dat geeft Hij in het leven van al Zijn kinderen. Ieder, die God vreest, ervaart het voor eigen hart dat de Heere opstaat ten strijde, licht geeft en verlossing schenkt.

Wat was Israël benauwd voor de Rode Zee, maar door Gods belofte grepen ze moed. Mozes ging hen voor in de zee en er werd een pad voor hen gebaad. Het machtwoord des Heeren had geklonken. “Zeg de kinderen Israëls, dat ze voorttrekken.”

Zo is het eveneens met de kerk des Heeren, ze moet steeds voorttrekken op de weg, die God voor hen opent. Dat betekent niet, dat het pad waarop de Heere hen leidt altijd een geplaveide weg is, neen er zijn menigmaal moeilijkheden en gevaren op het levenspad. Het is soms een weg over bergen van moeilijkheden en een pad door de zeeën van beproevingen.

Het volk van Israël en de kerk des Heeren heeft het in de loop der eeuwen steeds ervaren, dat God hen voorgaat en leidt door gevaren en tegenspoeden. Wanneer het geloof ons geschonken wordt, mogen we de Heere volgen en zien op de Koning der kerk, de Engel des Heeren, Christus.

Israël ging door het geloof de Rode Zee in en wandelde op een hemelse heirweg. Denk eens in, wat de doortocht door de Schelfzee voor het volk van Israël geweest is. De wateren stonden als berggevaarten aan hun rechter- en linkerzijde en ze wandelden op de bodem van de zee. Dit was een groot en machtig wonder en een teken van Gods bijzondere gunst en goedheid voor hen.

Zo wordt het ook ervaren door de oprechten van hart, die de Heere vrezen. Er komen tijden in hun leven, dat ze het niet meer weten, alles is nachtelijk donker en zie daar geeft de Heere onverwachts verlossing aan hen.

Het kan voor ons zo donker zijn, het moge wezen door een ernstige ziekte of droeve omstandigheden, dat we denken: daar kom ik niet door, ik ben verloren.

En zie, onverwacht en ongedacht geeft de Heere ons uitkomst en redding. We mogen door het geloof tot God de toevlucht nemen en ons aan de trouwe Wachter Israëls overgeven en o wonder van genade, de Heere troost ons door Zijn zalige gunst en gemeenschap.

Zie daar het volk van Israël! Ze wandelen door de zee. Dit is een Godswonder. Wij hebben de doortocht van het volk van Israël dikwijls gelezen in het Woord des Heeren, maar dit feit is wat geweest voor Jacobs kinderen. Laat ons eens stilstaan bij deze schone geschiedenis.

Weet u wie de doortocht van Israël door de Rode Zee een weinig begrijpt? Gods volk, die het geestelijk ervaren, dat de Heere hen leidt op wegen, die ze niet gekend en paden, die ze niet geweten hebben. Ze beleven het persoonlijk: *Wanneer gij zult gaan door het water, Ik zal bij u zijn en door de rivieren ze zullen u niet overstromen, wanneer gij door het vuur zult gaan, zult gij niet verbranden, en de vlam zal u niet aansteken.* Zie dat is geloof, dat de Heere geeft in de harten van Zijn uitverkorenen. Dan mogen ze in stilheid des harten op God hopen en in ootmoed der ziel wandelen. Wat is de mens arm van geest en klein in zichzelf, wanneer de Heere ons deze zalige gunst en verlossing schenkt. Israël ging op Gods bevel onder de leiding van Mozes door de Rode Zee. De Heere verlostte hen op gans bijzondere wijze uit de hand van hun vijanden en schonk hen de vrijheid. De Egyptenaren aanschouwden het voor hun ogen. Eerst zijn ze verwonderd geweest. Wellicht is hun hart ontroerd geweest bij het zien van dit machtig gebeuren. Ze hadden de wonderen Gods in Egypte gezien, wat de Heere gedaan had voor Israël en hoe Hij ingegrepen had om te verlossen uit de hand van Faraó. De tien plagen lagen nog levend in hun herinnering vooral het sterven van alle eerstgeborenen. Ze hadden het duidelijk gezien dat de Heere voor Israël streed. Maar het hart van Faraó werd opnieuw verhard, de duivel sterkte hem in het kwaad om Israël te bestrijden. Het was satan die hun verderf zocht en God ging Zijn oordeel uitoefenen tegen Egypteland en tegen Faraó.

Het is ongetwijfeld waar dat God hen overgaf in de hardheid van hun goddeloos hart, want er staat geschreven, *dat de Heere hun hart verstokte.*

God bestuurt alles naar Zijn welbehagen, maar ieder mens, zelfs een koning en de Faraó van Egypte is verantwoordelijk voor zijn daden.

Israël ging daar op een pad, een hemelse weg door de Heere gelegd in het midden van de wateren der zee. God had Zelf de wateren gekloofd en zo was er een weg gebaad, een heirweg beter dan de moderne verkeerswegen, die we overal in onze tijd zien.

De Egyptenaren dachten: 'Daar kunnen we ook op wandelen, laat ons Israël volgen door de zee'.

Maar op de weg, waar Gods volk op wandelt kan de zondaar niet gaan. Het pad waar God het volk van Israël op leidde om hen te verlossen kunnen de Egyptenaren niet bewandelen. De Heere had voor Israël deze weg gemaakt en niet voor de

Egyptenaren. Wat voor het volk van Israël een weg van verlossing en redding was werd voor de Egyptenaren een pad des doods. De Heere geeft aan Zijn volk genade en opent voor hen de weg der verlossing.

Het Woord des Heeren is voor de één een reuk des levens ten leven en voor de ander een reuk des doods ten dode. Er zijn duizenden mensen die zich verhardden onder de prediking van het Evangelie en zo voor eeuwig verloren gaan.

De koning van Egypte zei: ‘Mannen we laten ons de buit niet ontnemen, we gaan Israël achterna’. Dit bevel van Farao was dwaasheid, hij stortte zichzelf in de dood.

Ja, de mens is van nature een dwaas, hij kiest de dood boven het leven. Wanneer de Heere ons overgeeft in de dwaasheid van ons hart gaan we steeds verder op het pad der zonde. Dan is er niets dat ons stuiten kan, omdat de duivel ons aanvoert in onze strijd tegen God.

Voortgaan! De Israëlieten kunnen op dat pad wandelen, waarom wij niet? De koning van Egypte geeft het voorbeeld en de Egyptenaren volgen Israël door de zee. Zal het volk van Israël in de handen van hun vijanden vallen? Geen sprake van, daar zal God voor zorgen, dat gebeurt niet. De Egyptenaren denken in hun hart, we wandelen door de zee en straks nemen we de Israëlieten gevangenen dan zijn ze weer onze slaven.

Deze goddeloze gedachte wordt door God verijdeld, de Heere zal Israël verlossen, want de Almachtige doet nooit een half werk. God volvoert Zijn zaak. Hij vervult Zijn woord dat Hij aan Israël beloofd heeft.

Het volk van Israël is bijna aan de overzijde van de Rode Zee gekomen met hun vijanden achter zich.

Wat lezen we in Gods Woord? Dat de Heere nederzag op het leger der Egyptenaren niet in Zijn gunst, maar in Zijn toorn. Hij verschrikt de kinderen van Cham. De Egyptenaren gevoelden het, ze begrepen het, ze ontroerden en zeiden tot elkaar: *Laat ons vlieden voor het aangezicht van Israël, want de Heere strijdt voor hen tegen de Egyptenaren.* Maar toen was het te laat, ze gingen een gewisse ondergang tegemoet. Plotseling zagen ze het gevaar waar ze zichzelf moedwillig in gestort hadden, de dood in de wateren der zee stond hen duidelijk voor ogen.

De Heere sprak tot Mozes: “Strek uw hand uit over de zee, dat de wateren wederkeren over de Egyptenaren, over hun wagens en over hun ruiters.”

De man Gods luisterde naar het woord des Heeren en hij strekte zijn hand uit over de zee. En zie de wateren, die daar als rotsen en berggevaarten stonden, stortten plotseling in, de watermuren waren verdwenen. Een Godsoordeel voltrok zich; de grote geweldige wateren stortten zich op het leger der Egyptenaren. Dood en verderf trof het trotse leger van Farao, het was een complete nederlaag.

Dit godsoordeel is nog erger geweest dan het bombardement van de Israëlitische vliegtuigen op de Egyptische legers in de Sinai woestijn.

De Israëlieten hebben dapper gestreden met hun tankdivisies en luchtmacht tegen het Egyptische leger dat bewapend was met Russische wapenen.

Uit deze moorddadige veldslag zijn Egyptische soldaten ontkomen maar in de zeeslag die God voor Israël streed niemand. De Heere zelf wierp de Egyptenaren in het midden der zee, zo is het ons in Gods Woord beschreven. Zie daar kwamen de wateren, de grote ontzettende wateren der zee en overstroonden de Egyptenaren en ze stierven allen in het watergraf. Dat was een Godsoordeel, een sprake van Sions koning tot Egypte. De Heere verloste Israël uit de hand van de Farao van Egypte en verheerlijkte Zich voor de ogen van de volken der wereld.

God heeft opnieuw zijn wonderen geopenbaard aan het volk van Israël. De verlossing

van Israël uit de hand van de Arabieren is een wonder des Heeren. God heeft grote dingen gedaan voor Jacobs geslacht, Hij heeft op duidelijke wijze voor hen gestreden. De hele wereld was in spanning door de oorlog, die onverwachts het heilige land in vuur en vlam zette.

We hebben met veel inspanning geluisterd naar de berichten, die de laatste dagen kwamen uit het Nabije Oosten. We hebben elkaar gevraagd: Hoe is het, hoe gaat het met Israël? Radio Caïro maakte melding van geweldige successen, het waren oorlogsberichten, die een warnet van leugens waren.

We waren van harte verblijd, toen we hoorden van de overwinningen van Israël, dat de Egyptenaren waren verslagen en de Jordaniërs met de Syriërs een vernietigende nederlaag hadden geleden. Rusland zag met lede ogen aan dat zijn Arabische vrienden verpletterd waren, verslagen, ze moesten het lijdelijk aanzien, dat Israël als overwinnaar uit de strijd te voorschijn kwam.

De Heere heeft wonderen gedaan, Hem alleen zij de ere en glorie toegebracht.

God doet ook in onze tijd wonderen, wonderen in het volkenleven en wonderen van genade in Zijn kerk.

Komt laat ons God de eer geven en zingen van Zijn genade en wondermacht. Psalm 74 : 18 - 20

3. Een zingend volk.

De Heere heeft in de oudheid Israël verlost uit de hand der Egyptenaren, Hij heeft Farao's leger vernietigd, het is ondergegaan in de wateren van de Schelfzee.

Wat was daarop de reactie van het volk van Israël? Ze hebben God verheerlijkt voor de grote verlossing en gezongen van Zijn daden. Israël zag zijn vijanden aan de oever van de Schelfzee, dood, ze waren niet meer. Gods oordeel had de Egyptenaren getroffen, de Heere had voor Israël gestreden, ze waren verlost.

Na deze grote verlossing, dit wonder Gods heeft Mozes een lied gemaakt, een wondervolle schone Psalm. Dit lied heeft hij aan Israël gegeven en zijn zuster Miriam heeft met de dochters van Israël op uitbundige wijze gezongen en de Naam des Heeren groot gemaakt.

Israël was voor de Rode Zee vol benauwdheid en angst en ze dachten: 'Het einde van ons volksbestaan is gekomen, we zijn alle kinderen des doods.'

De Heere greep in, Hij streed voor Israël en het volk was opnieuw vrij. Het hele volk van Israël heeft aan de oevers van de Schelfzee gezongen van Gods grote daden en de naam des Heeren geprezen voor Zijn ontferming en eeuwige liefde.

Zo is het eveneens met de mens, die God vreest en door de Heere geleid wordt door de Rode Zee. Ieder mens die het leven der genade kent heeft het beleefd, dat hij voor de Rode Zee stond, nergens uitkomst, verloren. En zie, ... God opende voor hem de weg der verlossing. Het licht ging op in het hart, de liefde Gods werd geschonken en een zalige zoete vrede werd genoten. Wanneer we het beleven, dat God het eerste wegneemt om het tweede te stellen, wordt het opnieuw ervaren, dat de ziel in benauwdheid en droefenis komt. Het wordt door Gods kerk beleefd: *Ik ben afgesneden van voor Uw ogen.* We komen voor onszelf in het dal van Achor, dood en oordeel staan voor onze aandacht en verschrikken ons tot in het diepste van onze ziel.

De Heere kan van zijn recht geen afstand doen en alles is nachtelijk donker voor ons hart. O wonder van genade, God geeft licht, de deur der hoop wordt voor onze ziel geopend. Christus aan ons hart geopenbaard, die onze ziel met de Heere kan verzoenen.

De Heere is vrij hoe Hij Zijn volk leidt, maar het wordt ervaren: *Gij die mij vele*

benauwdheden en kwaden hebt doen zien, zult mij weder levend maken en mij ophalen uit de afgronden der aarde. Zie, dit is de ervaring van al Gods volk de eeuwen door en het ware te wensen, dat het ook uw persoonlijke zielservaring is.

Nu het wereldgebeuren, dat zo vers in ons geheugen ligt en werkelijk nieuws is. God heeft grote wonderen gedaan in de week, die voorbij gesnel is. De Heere heeft bijzondere bladzijden geschreven in de geschiedenis der volken.

U weet we waren verleden week samen in het huis des Heeren en spraken tot u over **Paulus' geloofsijver voor Israël**. Wat een treffend woord is de zielsonthoening van de grote apostel voor Israël. "Broeders, de toegenegenheid mijns harten en het gebed, dat ik tot God voor Israël doe, is tot hun zaligheid."

We hebben u toen gewezen op de roeping van de kerk des Heeren, opdat Israël door onze barmhartigheid zouden barmhartigheid verkrijgen. Hebt gij toen in deze dagen het volk van Israël in de benauwdheid was, gebeden voor het oude bondsvolk?

Er is in deze tijd veel gebeden en de nood van Israël is gekomen in de oren des Heeren. En God heeft gehoord en verhoord, Hij heeft het volk van Israël verlost, de Almachtige heeft hen bevrijd uit de hand van hun vijanden. Wellicht wordt er gezegd: "Maar het is nog geen vrede."

Is het u geen wonder geweest wat er gebeurd is, zijn de Egyptenaren niet verpletterend verslagen in de woestijn van Sinai?

De strijd was zeer snel, het kan zelfs een bliksemoorlog genoemd worden, het was praktisch niet bij te houden, de ene divisie na de andere werd door de Israëlieten aangegrepen en op de vlucht gejaagd. Het leger van Israël is zegevierend uit de strijd gekomen, nadat alle vijanden verslagen waren.

Wanneer de V.N. niet ingegrepen hadden met het "staakt het vuren!", zouden de legers van Israël spoedig in Damascus, Amman en Cairo zijn geweest.

Zegt ons deze schitterende overwinning niets? Deze glansrijke en roemrijke overwinning van Israël zegt mij, dat de Heere voor het oude bondsvolk gestreden heeft. Israël heeft in zijn blindheid Christus verworpen en de verharding is over een groot deel van het volk gekomen. Laat ons de Heere voortdurend bidden, opdat Israël spoedig moge buigen voor de Messias Gods, zodat zij in hun eigen olijfboom ingeënt zullen worden.

God vervult altijd Zijn belofte. Het beloofde land, dat God aan Jacob heeft gegeven, valt het volk van Israël weer ten deel. De Arabieren mogen zich hiertegen met hand en tand verzetten en de Russen dit bestrijden en Israëls vijanden het loochenen, maar de Heere gaat door om het volk uit Jacobs geslacht te herstellen in hun erfenis, die Hij hen gegeven heeft. Het volk van Israël is door God weer verlost uit hun benauwdheid, dat ze met de verlossing in de Heere mogen eindigen. De stad Jeruzalem is nu geheel in de handen van Israël, wat een reden van grote vreugde is.

Het is mijn bedoeling niet om te spreken over de heilige plaatsen in Jeruzalem en omgeving waar de Heere Jezus in Zijn omwandeling op aarde gewandeld heeft, maar speciaal om Gods wonderen te vermelden. Het is de Heere die wonderen doet. Dat geeft de kerk des Heeren van onze tijd weer kracht en moed in de strijd tegen de machtige vijanden die haar benauwen. De Heere heeft het volk van Israël weer verlost, het is voor ons allen persoonlijk nodig, dat God onze ziel verlost.

We kunnen denken aan de verlossing van Israël uit de hand der Egyptenaren, toen ze stonden voor de Rode Zee, dat is een wonder uit het verleden.

We kunnen spreken over wat God in onze tijd gedaan heeft enkele dagen geleden, dat is het wonder van dit jaar, de Heere gaf Israël de overwinning.

Wat zong Debora, de profetes van Israël? Over de strijd met de heidenen? *De sterren des hemels streden tegen Sisera*. De sterren zijn in deze profetie *de engelen Gods*. We kunnen er vast op aan, dat de engelen des hemels in deze oorlog van Israël tegen de Egyptenaren gestreden hebben. God heeft de dienst der engelen gebruikt om te strijden tegen Farao en zijn ruiters, toen Hij Israël leidde door de Schelfzee en de Egyptenaren omkwamen in de Zee.

In deze oorlog heeft Egypte duizenden soldaten verloren en zeer velen zijn als krijgsgevangenen in de handen van Israël gevallen. De hele luchtmacht van Egypte is vernietigd en praktisch al hun tanks zijn als oorlogsbuit nu het eigendom van het Israëlitische leger.

Wat is er overgebleven van het Jordaanse leger? Praktisch de helft van hun manschappen zijn gesneuveld of gewond, de kracht van Jordanië is gebroken.

De Syriërs zijn eveneens op de vlucht geslagen, ze hebben een smadelijke nederlaag geleden.

Dit is vandaag nieuws, wereldnieuws. De jongste gebeurtenissen van de oorlog in het Nabije Oosten spreken ons van Gods wonderen en grote daden. *De Heere regeert. Hij is met hoogheid bekleed, de Heere is bekleed met sterkte*.

Heeft de Heere de wonderen van Zijn genade ook aan onze ziel bewezen?

Paulus spreekt zo schoon over de zegen van het geestelijk Israël. "Maar die is een Jood, die het in het verborgen is en de besnijdenis des harten, in de geest, niet in de letter is de besnijdenis, wiens lof niet is uit de mensen, maar uit God."

Het is voor ons allen persoonlijk nodig dat de Heere van ons zegt: *Zie, waarlijk een Israëliet, in welke geen bedrog is*.

Daarom, zijn wij een Nathanaël, zijn wij een discipel van Christus, zijn wij reeds een kind des Heeren geworden? Wanneer God zijn genade verheerlijkt aan ons hart, wordt het ervaren, dat we de verlossing uit het diensthuis van Egypte beleven. We ervaren het, dat de Heere ons door de Rode Zee leidt en dat we gedoopt worden in de wolk en in de zee.

Hoe is het met onze ziel? Hebben we vrede met God ontvangen? Heeft de Heere ons verlost uit de hand van de helse Farao? Mochten we het reeds beleven voor onszelf, dat God ons Zijn rijke genade schonk? Is het lied van Mozes reeds door ons gezongen: "Geloofd zij de Heere, want Hij is hogelijk verheven! Het paard en zijn ruiters heeft Hij in de zee geworpen. De Heere is een krijgsman. Heere is Zijn Naam." Mozes gaf voor de grote verlossing uit de hand der Egyptenaren God de eer.

Een mens die genade ontvangt leert de deugden Gods verkondigen en mag met de weldaden eindigen in de grote Weldoener. In het geestelijke leven wordt het steeds ervaren. *Heere gij hebt mij verlost. Gij hebt mij verblijd met Uw daden, daarom zal ik U loven tot in eeuwigheid*.

Het verheerlijken van God en een leven in heiligmaking, dat zijn de vruchten van het geestelijke leven. Wat was de vrucht van de verlossing, die de Heere aan Israël gaf, toen Hij hen verlostte uit de hand van Farao en het hele Egyptische leger in de Rode Zee omkwam? Dat Mozes en het volk van Israël de Naam des Heeren mochten groot maken.

Laten wij de Heere God erkennen voor wat Hij gedaan heeft voor Israël in de week die achter ons ligt. Dat was een wonder Gods, een wonder van Zijn almacht en ontferming over Israël.

Wij, volk van Nederland, hebben het met de volken der wereld diep verzondigd, laat ons wederkeren tot de Heere. God moge ons bewaren voor een nieuwe wereldbrand,

opdat er geen Armageddon zal komen.

Het gebed moge in ons hart vermenigvuldigen voor Israël, voor de kerk des Heeren en voor onze kinderen.

God geve ons het geloof van Mozes die in de ure van gevaar mocht getuigen: *Staat en ziet het heil des Heeren*. Dat wij het mogen ervaren: “De Heere zal voor u strijden en gij zult stil zijn.”

Gelukkig de mens, die op de Heere vertrouwt, hij beleeft dat hij biddend leert wachten op Israëls God, die alleen wonderen doet. Amen.